

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

1.Bf.36/2015/62.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2015. év szeptember hó 15. és 17. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és 2015. év szeptember hó 22. napján kihirdette a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés büntette és más bűncselekmények miatt Terhelt1 és társai ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 24.B.1400/2013/163. számú ítéletét Terhelt1 I. r., Terhelt2 II. r., Terhelt3 III. r., Terhelt5 V. r. és Terhelt7 VII. r. vádlottakkal szemben megváltoztatja.

Terhelt1 I. r. vádlott élet elleni bűncselekményét az 1978. évi IV. törvény 166. § (1) és (2) bekezdés b/, d/, f/ és j/ pontjai szerint minősíti.

A vagyon elleni bűncselekményeit 5 rb. az 1978. évi IV. törvény 321. § (1) bekezdés, (3) bekezdés c/ pontja és 2 rb. az 1978. évi IV. törvény 321. § (1) bekezdés, (3) bekezdés a/ és c/ pontja szerint minősíti.

A személyi szabadság megsértése büntettét az 1978. évi IV. törvény 175. § (1) és (3) bekezdés a/ pontjaként jelöli meg.

Az 5 rb. testi sértés büntettét az 1978. évi IV. törvény 170. § (1) és (6) bekezdés I. fordulata szerint jelöli meg, amely helyesen valamennyi esetben kísérlet.

E vádlott pénzügyi bűncselekményét az 1978. évi IV. törvény 313/C. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a/ és b/ pontja, és (4) bekezdés b/ pontja szerinti készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés büntettének kísérleteként jelöli meg.

A közbizalom elleni bűncselekményeket az 1978. évi IV. törvény 277. § (1) bekezdése szerinti visszaélés okirattal vétségeként jelöli meg.

Az I. r. vádlott terhére megállapított bűncselekményeket további 2 rb. az 1978. évi IV. törvény 321. § (1) bekezdés (3) bekezdés c/ pontja alapján minősülő társtettesként elkövetett rablás büntetteként is minősíti.

Terhelt2 II. r. vádlott élet elleni bűncselekményét az 1978. évi IV. törvény 166. § (1) és (2) bekezdés b/, d/, f/ és j/ pontjai szerint minősíti.

A vagyon elleni bűncselekményeit 5 rb. az 1978. évi IV. törvény 321. § (1) bekezdés, (3) bekezdés c/ pontja és 2 rb. az 1978. évi IV. törvény 321. § (1) bekezdés, (3) bekezdés a/ és c/ pontja szerint minősíti.

A személyi szabadság megsértése büntettét az 1978. évi IV. törvény 175. § (1) és (3) bekezdés a/ pontjaként jelöli meg.

Az 5 rb. testi sértés büntettét az 1978. évi IV. törvény 170. § (1) és (6) bekezdés I. fordulata szerint jelöli meg, amely helyesen valamennyi esetben kísérlet.

E vádlott pénzügyi bűncselekményét az 1978. évi IV. törvény 313/C. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a/ és b/ pontja, és (4) bekezdés b/ pontja szerinti készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés büntettének kísérleteként jelöli meg.

A közbizalom elleni bűncselekményeket az 1978. évi IV. törvény 277. § (1) bekezdése szerinti visszaélés okirattal vétségeként jelöli meg.

A II. r. vádlott terhére megállapított bűncselekményeket további 2 rb. az 1978. évi IV. törvény 321. § (1) bekezdés (3) bekezdés c/ pontja alapján minősülő társtettesként elkövetett rablás büntetteként is minősíti.

Terhelt3 III. r. vádlott vagyon elleni bűncselekményeit 2 rb. az 1978. évi IV. törvény 321. § (1) bekezdés, (3) bekezdés c/ pontja és 1 rb. az 1978. évi IV. törvény 321. § (1) bekezdés, (3) bekezdés a/ és c/ pontja szerint jelöli meg; utóbbit társtettesként elkövetettnek minősíti.

E vádlott testi épség elleni bűncselekményeit az 1978. évi IV. törvény 170. § (1) és (6) bekezdés I. fordulata szerint jelöli meg.

Terhelt5 V. r. vádlott terhére rótt erőszakos vagyon elleni bűncselekményeket az 1978. évi IV. törvény 321. § (1) és (3) bekezdés c/ pontja szerint, míg a vagyon elleni bűncselekményt a 316. § (1) és (2) bekezdés a/, c/ és d/ pontjára figyelemmel az (5) bekezdés b/ pontja szerint jelöli meg.

Terhelt7 VII. r. vádlott vagyon elleni bűncselekményeit az 1978. évi IV. törvény 321. § (1) bekezdés, (3) bekezdés c/ pontja szerint jelöli meg, melyeket társtettesként elkövetettnek minősíti.

A személyi szabadság megsértése büntettét az 1978. évi IV. törvény 175. § (1) és (3) bekezdés a/ pontjaként jelöli meg.

A kiutasítás tartamát Terhelt1 I. r., és Terhelt2 II. r. vádlott esetében 10-10 (tíz-tíz) évre, Terhelt3 III. r. vádlott esetében 8 (nyolc) évre enyhíti.

Terhelt2 II. r. vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

Terhelt3 III. r., Terhelt5 V. r. és Terhelt7 VII. r. vádlott vonatkozásában mellőzi a feltételes szabadságra bocsátás idejére vonatkozó rendelkezést.

Terhelt4 IV. r. és Terhelt6 VI. r. vádlottal szemben az ítéletet hatályon kívül helyezi és az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására utasítja.

A megismételt eljárásban az ügyet az elsőfokú bíróság más tanácsa tárgyalja.

A Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatalánál Bj.1995/2012. számon kezelt bűnjелеkre vonatkozó rendelkezést hatályon kívül helyezi és az elsőfokú bíróságot e körben különleges eljárás lefolytatására utasítja.

Az elsőfokú ítélet bevezető részéből mellőzi a 2014. év július hó 8. napján tartott tárgyalásra való utalást.

Terhelt5 V. r. vádlott előzetes letartóztatásának kezdő napja helyesen 2011. év január hó 27. napja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletet Terhelt1 I. r., Terhelt2 II. r., Terhelt3 III. r., Terhelt5 V. r., Terhelt7 VII. r. és Terhelt8 VIII. r. vádlottakkal szemben helybenhagyja.

Terhelt1 I. r., Terhelt2 II. r., Terhelt3 III. r. vádlott és Terhelt7 VII. r. vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

Megállapítja, hogy Terhelt4 IV. r. vádlottal szemben 54.320,- (ötvennégyezer-háromszázhusz) forint és Terhelt6 VI. r. vádlottal szemben 50.000,- (ötvenezer) forint bűnügyi költség merült fel a másodfokú eljárás során.

A másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költségből 1.596.705,- (egymillió-ötszázkilencvenhatezer-hétszázöt) forintot az állam visel, 68.920,- (hatvannyolcezer-kilencszázhusz) forintot Terhelt1 I. r., 61.350,- (hatvanegyezer-háromszázötven) forintot Terhelt2 II. r., 53.440,- (ötvenháromezer-négyszáznegyven) forintot Terhelt3 III. r., 57.500,- (ötvenhétezer-ötszáz) forintot Terhelt7 VII. r. és 50.000,- (ötvenezer) forintot Terhelt8 VIII. r. vádlott köteles az államnak megfizetni.

A Fővárosi Ítéltábla Terhelt4 IV. és Terhelt6 VI. r. vádlott előzetes letartóztatását elrendeli az elsőfokú bíróságnak a megismételt eljárásban a tárgyalás előkészítése során hozott határozatáig.

Az előzetes letartóztatás elrendelése miatt az ügyész, Terhelt4 IV. és Terhelt6 VI r. vádlottak és védőik fellebbezhetnek.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Törvényszék a 2014. év október hó 30. napján kihirdetett 24.B.1400/2013/163. számú ítéletével Terhelt1 I. r. vádlottat társtettesként elkövetett emberölés büntette (Btk. 160. § (1) és (2) bekezdés b/, d/, f/, j/ és k/ pont), 2 rb. társtettesként elkövetett rablás büntette (Btk. 365. § (1) bekezdés a/ pont, (3) bekezdés b/, c/, d/ és g/ pont), 5 rb. társtettesként elkövetett rablás büntette (Btk. 365. § (1) bekezdés a/ pont, (3) bekezdés c/, d/ és g/ pont), 4 rb. társtettesként elkövetett személyi szabadság megsértésnek büntette (Btk. 194. § (1) és (2) bekezdés b/ pont I. fordulat), 5 rb. testi sértés büntette, amelyből 2 rb. társtettesként elkövetett, 4 rb. kísérleti szakban maradt (Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulat), társtettesként elkövetett információs rendszer felhasználásával elkövetett csalás büntettének kísérlete (Btk. 375. § (5) bekezdés, (1) bekezdés) és 3 rb. társtettesként elkövetett közokirattal visszaélés vétsége (Btk. 346. § (1) bekezdés a/ pont) miatt – halmazati büntetésként – életfogytig tartó szabadságvesztésre és Magyarország területéről végleges hatályú kiutasításra ítélte azzal, hogy a szabadságvesztést fegyházban kell végrehajtani és az I. r. vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

Ellenben az I. r. vádlottal szemben társtettesként elkövetett lopás büntette (Btk. 370. § (1) bekezdés, (2) bekezdés ba/, bb/, bc/ pont, (4) bekezdés b/ pont), társtettesként elkövetett lopás büntette (Btk. 370. § (1) és (2) bekezdés ba/, bb/, bc/ pont, (3) bekezdés ba/ pont) és bűnsegédként elkövetett lopás büntettének kísérlete (Btk. 370. § (1) és (2) bekezdés ba/, bb/, bc/ pont, (3) bekezdés ba/ pont) miatt indult büntetőeljárást megszüntette.

Terhelt2 II. r. vádlottat társtettesként elkövetett emberölés büntette (Btk. 160. § (1) és (2) bekezdés b/, d/, f/, j/ és k/ pont), 2 rb. társtettesként elkövetett rablás büntette (Btk. 365. § (1) bekezdés a/ pont, (3) bekezdés b/, c/, d/ és g/ pont), 5 rb. társtettesként elkövetett rablás büntette (Btk. 365. § (1) bekezdés a/ pont, (3) bekezdés c/, d/ és g/ pont), 4 rb. személyi szabadság megsértésnek büntette, melyből 2 rb-t társtettesként, 2 rb-t bűnsegédként követett el (Btk. 194. § (1) és (2) bekezdés b/ pont I. fordulat), 5 rb. testi sértés büntette, melyből 2 rb. társtettesként, 3 rb-t bűnsegédként követett el, 4 rb. kísérleti szakban maradt (Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulat), társtettesként elkövetett információs rendszer felhasználásával elkövetett csalás büntettének kísérlete (Btk. 375. § (5) bekezdés, (1) bekezdés) és 3 rb. társtettesként elkövetett közokirattal visszaélés vétsége (Btk. 346. § (1) bekezdés a/ pont) miatt – halmazati büntetésként – életfogytig tartó szabadságvesztésre és Magyarország területéről végleges hatályú kiutasításra ítélte azzal, hogy a szabadságvesztést fegyházban kell végrehajtani és a II. r. vádlott feltételes szabadságra bocsátásának legkorábbi időpontját 40 évben állapította meg.

Ellenben a II. r. vádlottal szemben társtettesként elkövetett lopás büntette (Btk. 370. § (1) bekezdés, (2) bekezdés ba/, bb/, bc/ pont, (4) bekezdés b/ pont), társtettesként elkövetett lopás büntette (Btk. 370. § (1) és (2) bekezdés ba/, bb/, bc/ pont, (3) bekezdés ba/ pont) és társtettesként elkövetett lopás büntettének kísérlete (Btk. 370. § (1) és (2) bekezdés ba/, bb/, bc/ pont, (3) bekezdés ba/ pont) miatt indult büntetőeljárást megszüntette, továbbá a II. r.

vádlottat az ellene társtettesként elkövetett rablás előkészületének vétsége (Btk. 365. § (1) bekezdés a/ pont, (5) bekezdés) miatt emelt vád alól felmentette.

Terhelt3 III. r. vádlottat társtettesként elkövetett rablás büntette (Btk. 365. § (1) bekezdés a/ pont, (3) bekezdés c/, d/ és g/ pont), bűnsegédként elkövetett rablás büntette (Btk. 365. § (1) bekezdés a/ pont, (3) bekezdés b/, c/, d/ és g/ pont), bűnsegédként elkövetett rablás büntette (Btk. 365. § (1) bekezdés a/ pont, (3) bekezdés c/, d/ pont) és 2 rb. testi sértés büntetének kísérlete, amelyből 1 rb-t társtettesként, 1 rb-t bűnsegédként követett el (Btk. 164. § (1) és (8) bekezdés I. fordulat) miatt – halmazati büntetésként – 10 év szabadságvesztésre és Magyarország területéről végleges hatályú kiutasításra ítélte azzal, hogy a szabadságvesztés büntetést fegyházban kell végrehajtani, és a III. r. vádlott feltételes szabadságra legkorábban a szabadságvesztés kétharmad részének, de legkevesebb három hónapnak a kitöltését követő napon bocsátható.

Ellenben Terhelt3 III. r. vádlottal szemben társtettesként elkövetett lopás büntette (Btk. 370. § (1) bekezdés, (2) bekezdés ba/, bb/, bc/ pont, (4) bekezdés b/ pont), társtettesként elkövetett lopás büntette (Btk. 370. § (1) és (2) bekezdés ba/, bb/, bc/ pont, (3) bekezdés ba/ pont) és bűnsegédként elkövetett lopás büntetének kísérlete (Btk. 370. § (1) és (2) bekezdés ba/, bb/, bc/ pont, (3) bekezdés ba/ pont) miatt indult büntetőeljárást megszüntette, továbbá a III. r. vádlottat az ellene társtettesként elkövetett rablás előkészületének vétsége (Btk. 365. § (1) bekezdés a/ pont, (5) bekezdés) miatt emelt vád alól felmentette.

Terhelt4 IV. r. vádlottat az ellene társtettesként elkövetett emberölés büntette (Btk. 160. § (1) és (2) bekezdés b/, d/ és j/ pont), és bűnsegédként elkövetett testi sértés büntetének kísérlete (Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulata) miatt emelt vád alól felmentette.

Terhelt5 V. r. vádlottat 3 rb. bűnsegédként elkövetett rablás büntette (Btk. 365. § (1) bekezdés a/ pont, (3) bekezdés c/, d/ és g/ pont) és bűnsegédként elkövetett lopás büntette (Btk. 370. § (1) bekezdés (3) bekezdés ba/ pont) miatt – halmazati büntetésként – 5 év szabadságvesztésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a szabadságvesztést fegyházban kell végrehajtani és az V. r. vádlott feltételes szabadságra legkorábban a szabadságvesztés kétharmad részének, de legkevesebb három hónapnak a kitöltését követő napon bocsátható.

Terhelt6 VI. r. vádlottat az ellene társtettesként elkövetett rablás büntette (Btk. 365. § (1) bekezdés a/ pont, (3) bekezdés c/ és g/ pont) és társtettesként elkövetett személyi szabadság megsértésének büntette (Btk. 194. § (1) és (2) bekezdés b/ pont I. fordulat miatt emelt vád alól felmentette.

Terhelt7 VII. r. vádlottat 2 rb. bűnsegédként elkövetett rablás büntette (Btk. 365. § (1) bekezdés a/ pont, (3) bekezdés c/, és g/ pont) és 2 rb. személyi szabadság megsértésének büntette, melyből 1 rb-t társtettesként, 1 rb-t bűnsegédként követett el (Btk. 194. § (1) és (2) bekezdés b/ pont I. fordulat) miatt – halmazati büntetésként – 6 év 6 hónap szabadságvesztésre és Magyarország területéről 8 év kiutasításra ítélte azzal, hogy a szabadságvesztést fegyházban kell végrehajtani és a VII. r. vádlott feltételes szabadságra legkorábban a szabadságvesztés kétharmad részének, de legkevesebb három hónapnak a kitöltését követő napon bocsátható.

Terhelt8 VIII. r. vádlottat bűnsegédként elkövetett lopás büntette (Btk. 370. § (1) bekezdés, (3) bekezdés ba/ pont) miatt 1 év szabadságvesztésre ítélte, melynek végrehajtását 2 év próbaidőre felfüggesztette azzal, hogy annak végrehajtási fokozatát börtönben állapította meg, továbbá végrehajtása esetén feltételes szabadságra legkorábban a szabadságvesztés kétharmad részének, de legkevesebb három hónapnak a kitöltését követő napon bocsátható.

A VIII. r. vádlottat emellett 200 napi tétel – az egy napi tétel összegét 1.000,- forintban meghatározva – összesen 200.000,- forint pénzbüntetésre is ítélte, rendelkezett meg nem fizetés esetén az átváltoztatásról is.

Az I., II., III., V., VII. és VIII. r. vádlottak által előzetes fogvatartásban, valamint az V. r. vádlott által házi őrizetben eltöltött időt a szabadságvesztés büntetésekbe beszámította, továbbá rendelkezett a bűnjelekről, azokat részben elkobozta, részben a lefoglalásuk megszüntetése mellett megállapította, hogy az állam tulajdonába kerülnek, emellett megsemmisíteni, illetve a sértettek hozzátartozói, valamint a sértettek, továbbá az I. r., a II. r., a III. r., a IV. r., a VI. r., a VII. r. és a VIII. r. vádlott részére kiadni rendelte azokat.

Kötelezte az I., II., III., V., VII. és VIII. r. vádlottakat külön-külön az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére, illetve a fennmaradó bűnügyi költségről megállapította, hogy azt az állam viseli.

Az ítélet ellen az ügyész a vádlottak terhére, Terhelt2 II. r. vádlott esetében részfelmentés miatt és a feltételes szabadságra bocsátásából történő kizárás érdekében, Terhelt3 III. r. vádlott tekintetében részfelmentés miatt és a szabadságvesztés súlyosításáért, Terhelt4 IV. r. vádlott esetében a felmentés miatt, hatályon kívül helyezés érdekében, Terhelt5 V. r. vádlott vonatkozásában eltérő, súlyosabb minősítés megállapítása, valamint a büntetés súlyosítása, Terhelt6 VI. r. vádlott esetében a felmentés miatt, hatályon kívül helyezés érdekében, Terhelt7 VII. r. vádlott tekintetében a büntetés súlyosítása, míg Terhelt8 VIII. r. vádlott esetében eltérő, súlyosabb minősítés megállapítása és a büntetés súlyosítása érdekében jelentett be fellebbezést.

Terhelt1 I. r. vádlott és védője, valamint Terhelt2 II. r. vádlott és védője az emberölés büntette alóli részfelmentésért, valamint a büntetés enyhítése végett, Terhelt3 III. r. vádlott a büntetés enyhítése, védője további részfelmentésért és a büntetés enyhítéséért, Terhelt5 V. r. vádlott felmentés érdekében, védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan a büntetés enyhítése miatt, továbbá a bűnügyi költség kapcsán, Terhelt7 VII. r. vádlott és védője a büntetés enyhítése érdekében, míg a VIII. r. vádlott felmentésért, a védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan a büntetés enyhítése miatt, illetve a bűnügyi költség kapcsán jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.879/2013/18-II. számú átiratában – és képviselője a nyilvános ülésen – az ügyészi fellebbezést Terhelt2 II. r. és Terhelt3 III. r. vádlott részfelmentését támadó részében visszavonta, egyebekben a további részeit valamennyi vádlott tekintetében kiegészítéssel fenntartotta.

A fellebbviteli főügyészség kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta és az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett.

Megalapozatlannak tartotta azonban az 1. tényállásban megállapítottakat Terhelt6 VI. r. vádlott cselekvőségét érintően. Álláspontja szerint ezen tényállás a VI. r. vádlott vonatkozásában a Be. 351. § (2) bekezdés b/, c/ és d/ pontjaiban foglalt megalapozatlansági okoktól szenved, ezen túlmenően pedig indokolási kötelezettségének sem tett teljes körűen eleget a törvényszék. Ezért megalapozatlanul mentette fel Terhelt6 VI. r. vádlottat a társtettesként elkövetett rablás büntette és a társtettesként elkövetett személyi szabadság megsértésének a büntettének a vádja alól.

Az elsőfokú bíróság Terhelt3 III. r. vádlottnak a VI. r. vádlottra tett terhelő vallomását értékelés nélkül hagyta, azt Terhelt1 I. r. és Terhelt5 V. r. vádlott, úgyszintén VI. r. vádlottra tett terhelő vallomásaival nem vetette össze, továbbá nem vonta le a megfelelő következtetéseket a sértett által közölt személyleírások, valamint az e tényállási pontban érintett vádlottak alkatát illetően.

Ugyancsak megalapozatlannak tartotta az ügyészség Terhelt4 IV. r. vádlott felmentését a 10. tényállást érintően, mely esetben bizonyítottság hiányában felmentette a IV. r. vádlottat az ellene társtettesként elkövetett emberölés büntette, valamint bűnsegédként elkövetett testi sértés büntettének kísérlete miatt emelt vád alól.

E tényálláshoz tartozó indokolása során az elsőfokú bíróság annak ellenére, hogy a beszerzett bizonyítékokat felsorolja, azokat egymással össze nem vetette, nem értékelte, mérlegelő tevékenységéről nem adott maradéktalanul számot. Ekként nem vetette össze a IV. r. vádlott számára alibit igazoló tanúk vallomásával a II. r. vádlott terhelő vallomásán túlmenően Terhelt8 VIII. r. vádlott terhelő vallomását, összevetve a híváslistákból, a cellainformációkból származó adatokkal.

Minderre tekintettel Terhelt4 IV. r. vádlott vonatkozásában is a Be. 351. § (2) bekezdés b/, c/ és d/ pontjaiba ütközően rögzítette az elsőfokú bíróság a 10. tényállást és az indokolási kötelezettségének sem tett eleget maradéktalanul ez esetben sem. Egyebekben az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást alapvetően megalapozottnak tartotta azzal, hogy az egyes tényállásokat a Be. 352. § (1) bekezdés a/ pont szerint ki kell egészíteni, illetve pontosítani kell az alábbiak szerint:

- Az 1. tényállás így azzal pontosítandó, hogy a sértettől 212.000,- forint, valamint 60.489,- forint értékű, 220 euro került eltulajdonításra készpénzként, összesen 272.489,- forint értékben.
- Az 5. tényállás azzal pontosítandó, hogy a sértettől összesen legkevesebb 160.000,- forint készpénzt vettek el erőszakos úton.
- A 6. tényállás akként pontosítandó, hogy a sértettől eltulajdonított 500 euro értéke 137.525,- forint volt, így a legkevesebb 630.000,- forint magyar fizetőeszközzel együtt készpénzben összesen 767.525,- forintot vettek el a sértettől.
- A 7. tényállás akként pontosítandó, hogy tanú9 sértettől 60.000,- forint készpénzt vettek el.
- A 10. tényállás szintén pontosítandó azzal, hogy az eltulajdonított 70 euro 19.460,- forint értékű volt, így összesen 399.460,- forint készpénzt tulajdonítottak el a tanú44 házaspár közös vagyonából, míg tanú17 sértettől elvett női ékszerek együttes értéke a 400.000,- forintot nem haladta meg.

- A 11. tényállás pedig azzal pontosítandó, hogy az elsőfokú eljárás során elhalálozott tanú²⁹ sértett használatában és birtokában volt női brill fülbevalópár elkövetési értéke az 500.000,- forintot nem haladta meg.

Mindezen pontosításokkal, kiegészítésekkel a fellebbviteli főügyész a megállapított tényállást az I., II., III., továbbá V., valamint VII. és VIII. r. vádlottak vonatkozásában felülbírálatra alkalmasnak tartotta.

Ezen tényállásból okszerűnek tartotta az elsőfokú bíróság következtetését Terhelt¹ I. r., Terhelt² II. r., Terhelt⁵ V. r., Terhelt⁷ VII. r. és Terhelt⁸ VIII. r. vádlottak bűnösségére és helyesnek tartotta a Btk. 2. § (2) bekezdésében írtak és a Kúria 4/2013. számú BK véleményében foglaltak alapján az elbíráláskori büntetőtörvény rendelkezéseinek az alkalmazását, mert az összehasonlításában enyhébb elbírálást eredményez a vádlottakra nézve.

A cselekmények jogi minősítésével az ügyészség részben értett egyet, így Terhelt¹ I. r. és Terhelt² II. r. vádlottak vonatkozásában a 10. és 11. tényállásokban e két vádlott magatartása az ügyészi álláspont szerint részben értékelés nélkül maradt. Ennek megfelelően – az irányadó bírói gyakorlatból következően – a tanú⁴⁴ házaspár, valamint a Kövesdi házaspár megtámadásakor tanú¹⁷ és tanú²⁹ sértettektől erőszakkal elvett, a használatukban és birtokukban volt női ékszerek tekintetében további 1-1 rb. társtettesként elkövetett rablás büntette megállapításának van helye.

Terhelt⁵ V. r. vádlott esetében tévesnek tartotta az 1. tényállásban rögzített bűnsegédi magatartásának lopásként történő minősítését, mivel az ügyészi álláspont szerint az helyesen rablás.

Ugyancsak tévesnek tartotta Terhelt⁸ VIII. r. vádlottnál a 10. tényállásban rögzítettek alapján a tanú⁴⁴ házaspár sérelmére elkövetett bűncselekményeknek a 2 rb. bűnsegédként csoportosan elkövetett rablás büntette helyett, a bűnsegédként elkövetett lopás büntette megállapítását.

A büntetés kiszabás körében értékelni kell még azt is, hogy a hajlott korú sértettek ellenállásának leküzdéséhez szükséges erő kifejtést messze meghaladó erőszakkal, az emberi méltóságot semmibe véve és könyörületet nem ismerve, öncélúan brutálisan követték el a vádlottak az élet és testi épség elleni bűncselekményeket, továbbá az erőszakos vagyon elleni bűncselekmények és testi épség elleni bűncselekmények elszaporodottságát, valamint a sorozatban történő elkövetés tekintetében a bünszövetségből is következő, kitartó elkövetői szándékot is értékelni kell a vádlottak terhére.

Enyhítő körülményként kell ugyanakkor a III. r., valamint a VII. r. vádlottnál a gyermekek eltartását, ellenben a kiemelkedő tárgyi súlyú, élet elleni, testi épség ellen és erőszakos vagyon elleni bűncselekmények törvényi fenyegetettsége mellett az időmúlás nem vehető figyelembe enyhítő körülményként.

Terhelt¹ I. r. vádlottal szemben kiszabott büntetést az ügyészség törvényesnek tartotta, míg Terhelt² II. r. vádlott vonatkozásában ugyancsak szükségesnek tartotta a feltételes szabadságra bocsátása lehetőségéből történő kizárást.

Terhelt3 III. r. vádlott esetében a kiszabott fegyházbüntetés tartamát nem tartotta megfelelőnek, így az ügyészi álláspont szerint a középértéket meghaladó tartamú fegyházbüntetés kiszabása indokolt.

Ugyancsak enyhének tartotta az ügyészség Terhelt5 V. r. vádlott esetében a törvényi minimumban meghatározott fegyházbüntetés tartamát, figyelemmel arra is, hogy a középértéktől eltérés indokát az elsőfokú bíróság nem fejtette ki. Az V. r. vádlottal szemben ezért felemelt tartamú fegyházbüntetés és közügyektől eltiltás büntetés kiszabása indokolt. Emellett az V. r. vádlott esetében a pénzbüntetés kiszabásának törvényi feltételei is fennállnak, annak kiszabása indokolt.

Terhelt7 VII. r. vádlottal szemben ugyancsak indokolatlanul alacsonynak tartotta a kiszabott fegyházbüntetést, amelynek a súlyosítását látta szükségesnek az ügyész.

Terhelt8 VIII. r. vádlott esetében a súlyosabb minősítéshez igazodó, középérték körüli fegyházbüntetés, továbbá közügyektől eltiltás kiszabása szükséges, míg a kiszabott pénzbüntetés törvényes.

A fellebbviteli főügyészség az I. r., a II. r., a III. r., az V. r., a VII. r. és a VIII. r. vádlott esetében is – különböző mértékű – vagyoneklobzás alkalmazását indítványozta, mivel annak feltételei fennállnak.

Ennek megfelelően Terhelt1 I. r. vádlott esetében 810.534,- forint, Terhelt2 II. r. vádlottnál 810.534,- forint, Terhelt3 III. r. vádlott vonatkozásában 248.547,- forint, Terhelt5 V. r. vádlott tekintetében 260.003,- forint, Terhelt7 VII. r. vádlott esetében 15.000,- forint, míg Terhelt8 VIII. r. vádlottal szemben 99.865,- forint összegre indítványozta a fellebbviteli főügyészség a vagyoneklobzást.

Fentiekre tekintettel a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség Terhelt1 I. r., Terhelt2 II. r., Terhelt3 III. r., Terhelt5 V. r., Terhelt7 VII. r. és Terhelt8 VIII. r. vádlottak vonatkozásában az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását, egyebekben helybenhagyását indítványozta, míg Terhelt4 IV. r. és Terhelt6 VI. r. vádlott vonatkozásában a Be. 351. § (2) bekezdés b/, c/ és d/ pontjaiban írt megalapozatlansági okokból, valamint a Be. 375. § (1) bekezdésének megfelelő súlyos eljárási szabálysértés okán, az indokolási kötelezettség ki nem merítése miatt az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új elsőfokú eljárás lefolytatására történő utasítását indítványozta azzal, hogy az ügyet a Fővárosi Törvényszék másik tanácsa tárgyalja.

Az I. r. vádlott védője perbeszédében a korábban részfelmentésért, valamint másodlagosan enyhítésért és határozott ideig tartó szabadságvesztés büntetés kiszabásáért bejelentett fellebbezését fenntartotta, azonban azt kiegészítette az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére tett indítványával is. Álláspontja szerint az ítélet az I. r. vádlott vonatkozásában részben iratellenes, részben pedig helytelen következtetéseket tartalmaz, továbbá az I. r. vádlottra nézve az indokolási kötelezettségét sem teljesítette teljes egészében az elsőfokú bíróság. A megalapozatlanság arra is visszavezethető, hogy az elsőfokú bíróság több

bizonyítási indítványát is elutasította. A 2. tényállási pontban a sértett nem ismerte fel az I. r. vádlottat, míg a 10. tényállást illetően érdektelen tanúk alibit igazoltak számára, illetve külön kiemelte a 8. tényállást, ahol elmaradt olyan tárgyi bizonyítékok vizsgálata, amelyek objektíve alkalmasak lettek volna az elkövetők azonosítására. A nyomozó hatóság nem vizsgálta az elkövetők által (a sértett szerint) megfogott vasalót, illetve órát, amelyről nyomszakértői vagy genetikai szakértői véleményt lehetne beszerezni. Ez a bizonyítás pótolható, mivel a tárgyak jelenleg is megtalálhatók a sértett háztartásában. Ráadásul a sértett a tárgyaláson kifejezetten úgy nyilatkozott az I. r. vádlottról, hogy nem ő volt az (egyik) elkövető és a nyomozati vallomásából több fontos részt sem tartott fenn. Sérelmezte továbbá, hogy az elsőfokú ítélet döntő részben szubjektív bizonyítékokon, alapvetően a II. r. vádlott vallomásainak „kimazsolázásán” alapul.

Amennyiben az ítéltábla nem helyezi hatályon kívül az elsőfokú ítéletet, a részfelmentésre irányuló indítványait fenntartotta és a maradék bűncselekményekre vonatkozóan (az 1., 3., 5., 6. és 7. tényállásokban az I. r. vádlott a bűnösségét elismerte), az új Btk. alkalmazása mellett jóval enyhébb büntetés kiszabására tett indítványt, amelyet végrehajtása esetén helységben indítványozott letölteni.

A II. r. vádlott védője perbeszédében a részfelmentés és enyhítés iránti fellebbezését fenntartotta, emellett pedig az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére is indítványt tett.

A fellebbviteli főügyészség indítványára vonatkozóan úgy nyilatkozott, hogy a további rablási cselekmények megállapítására nincs alap, a vagyoneklobzás kapcsán pedig nem állapítható meg, hogy melyik vádlott milyen vagyona tette szert, így annak elutasítását kérte.

A IV. és VI. r. vádlottakra vonatkozó hatályon kívül helyezés álláspontja szerint valamennyi vádlottra kihat, így az 1. és 10. tényállás miatt nem csak e két vádlott, hanem a többi vádlott tekintetében is hatályon kívül kell helyezni ítéletet.

Kifejtette továbbá, hogy az elsőfokú bíróság ítélete nem megalapozott, a tényállások felderítetlenek, részben iratellenesek, helytelen ténybeli következtetéseket tartalmaznak, és a törvényszék az indokolási kötelezettségét sem teljesítette. Emiatt elsődlegesen a hatályon kívül helyezésre tett indítványt. Kiemelte, hogy hiányzott az elsőfokú ítéletből a bizonyítékok összevetése, az, hogy az egyes vallomások mennyiben elfogadhatók. Az elsőfokú bíróság jelentős részben a II. r. vádlott első vallomását fogadta el, de ezt sem mindenben, az pedig nem derül ki, hogy valójában milyen körben fogadta el a II. r. vallomását. Aggályosnak tartotta a nyomszakértői vélemények vádlottakat terhelő bizonyítékkénti elfogadását, mivel azok az azonosság látszatát keltik a bíróság indokolásában, holott csak csoportazonosság állapítható meg a véleményekből.

Hiányolta a védő, hogy a rendőri jelentések értékelése elmaradt, holott az azokban foglaltak számos esetben nem tükrözik a későbbiekben megállapítottakat. Ugyancsak elmaradt a híváslisták teljes körű elemzése. A házkutatások, lefoglalások, zálogjegyek kapcsán pedig kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte azt, hogy az I. és a II. r. vádlott több hónapig együtt lakott, így a tárgyak keveredtek, ezért nem elégséges bizonyítékok.

A védő másodlagosan a részfelmentésre irányuló fellebbezését fenntartotta azzal, hogy az 1., 5., 6. és 7. tényállásban szereplő cselekményeket a II. r. vádlott beismerte, a felmentés a további cselekményekre vonatkozik.

Az enyhítésre irányuló indítványában kiemelte, hogy az I. és a II. r. vádlott szerepe nem volt ugyanaz az egyes cselekményeknél, és a további enyhítő körülményekre tekintettel méltányos, határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabását kérte.

A III. r. vádlott védője a megalapozatlanságot illetően az I. és II. r. vádlott védőihez csatlakozott a perbeszédében, és úgy nyilatkozott, hogy lényegében csak az bizonyított a III. r. vádlott vonatkozásában, amit elismert. A részfelmentésre irányuló kérelmében is hangsúlyozta, hogy a III. r. vádlott tényfeltáró, beismerő vallomást tett. Nyomatékosan kérte a III. r. vádlottal szemben a kiutasítás mellőzését, figyelemmel arra, hogy 1996. óta él és dolgozik Magyarországon. A terhére megállapított cselekmények elkövetésére pedig azért került sor, mert ekkor magánéleti problémái voltak. Minderre tekintettel elsődlegesen részfelmentésre tett indítványt, illetve másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítését és a kiutasítás mellőzését kérte.

A IV. r. vádlott védője az ügyészi indítványt a IV. r. vádlott vonatkozásában alaptalannak tartotta, kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság részletes bizonyítást vett fel, és megalapozott tényállást állapított meg. A sértett vallomása szerint is két elkövető volt, akiket a sértett azonosított, emellett a IV. r. vádlottnak alibit igazoltak. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását indítványozta.

Az V. r. vádlott védője az I. és II. r. vádlott védőjével értett egyet és elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére tett indítványt, míg másodlagosan – fenntartva az írásbeli beadványában foglaltakat is – az V. r. vádlott felmentését kérte, miután nincs elegendő bizonyíték a részesi elkövetésre.

A VI. r. vádlott védője az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt, álláspontja szerint az ügyészi fellebbezés a mérlegelést támadja. A sértett arról számolt be, hogy két férfi és egy nő volt az elkövető, az I. és a II. r. vádlott beismerte, a harmadik személyt pedig nem lehetett azonosítani. Helyese mérlegelést követően megalapozott tényállást állapított meg az elsőfokú bíróság.

A VII. r. vádlott védője az enyhítésre irányuló fellebbezését fenntartotta, a tényállást, a minősítést nem vitatta, viszont hangsúlyozta, hogy a VI. r. vádlott más típusú elkövető, mint az ügyben szereplő többi vádlott. Mindössze egyetlen cselekményben, ad hoc jelleggel vett részt. Emellett részben beismerő vallomást tett, büntetlen előéletű, három kiskorú gyermekről köteles gondoskodni és bűnsegédi bűnrészes. Mindezek, a belső arányosságot is figyelembe véve, enyhébb büntetést indokolnak, mint amelyet az elsőfokú bíróság kiszabott.

A VIII. r. vádlott védője kifejtette, hogy a 10. tényállásban, amelyben a VIII. r. vádlott érintett, lényegében mindenki mindent vitatott, kivéve a VIII. r. vádlottat, aki közölte azt, amit a tényállásban is rögzítettek, hogy a tevékenysége mindössze annyi volt, hogy helység4ről helység7-re ment és a cselekmény helyszíne közelében parkolt, ez azonban

önmagában nem bűncselekmény. A megállapított tényállásból nem tűnik ki, hogy az I. és II. r. vádlott a bűncselekmény tervét ki előtt ismertették helység⁴, a VIII. r. vádlottról sem ebből, sem a bizonyítékokból nem derül ki az, hogy mit tudott a társai szándékáról. Erre vonatkozóan az ítélet indokolásában található mindössze megállapítás, azonban az indokolás hiányos maradt annyiban, hogy hogyan szerzett tudomást a VIII. r. vádlott a bűncselekmény elkövetéséről.

A VIII. r. vádlott tudatállapotáról a tényállás semmit nem tartalmaz, az sem derül ki, hogy a VIII. r. vádlott azt honnan tudhatta, hogy utóbb bűncselekményből származó értékeket osztottak fel egymás között.

Tekintettel azonban arra, hogy a VIII. r. vádlott esetében egy új eljárásban semmilyen új bizonyíték nem merülhetne fel, a megállapított ítéleti tényállásból kiindulva elsődlegesen felmentésre tett indítványt a védő, míg másodlagosan fenntartotta enyhítés iránti fellebbezését, kiemelve, hogy a VIII. r. vádlott cselekvősege jelentős mértékben eltér a súlyos bűncselekményeket elkövető társaiétól.

Terhelt I. r. vádlott a nyilvános ülésen a korábbi védekezését ismételte meg, illetve az írásbeli beadványaiban foglaltakat és elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, másodlagosan a kiszabott szabadságvesztés büntetés enyhítését, határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabását kérte.

Az I. r. vádlott egyebek mellett kifogásolta az elsőfokon eljáró bíró magatartását, rasszistának tartotta, nem megfelelőnek tartotta a tolmácsot, véleménye szerint az őt terhelő II. r. vádlottal a nyomozók alkut kötöttek, a nyomozás során a II. r. többeket hamis tanúzásra próbált rávenni. Nyomozás kiegészítését kérte, poligráfos vizsgálat elrendelését, DNS szakvélemény beszerzését. Elmondta, hogy a rablásokat nem tagadja, azonban emberölést nem követett el, azt más személyek tették. Tanúk kihallgatását indítványozta, akik tudják igazolni, hogy mely cselekményekben nem vehetett részt és hangoztatta, hogy a bankkártyával történő pénzfelvételnél a II. r. vádlott és tanú¹⁶ volt ott, neki ahhoz a bűncselekményhez nem volt köze.

Az I. r. vádlott szerint a II. r. vádlott miatt került az ügybe, aki féltékeny volt rá. Ugyancsak elmondta, hogy a nyomozás során azért nem beszélt ezekről a dolgokról, mert nem tudta, hogy milyen büntetést kap, akkor még nem érdekelt annyira. Az I. r. vádlott kérte, hogy a büntetését helység¹ban tölthesse le.

A II. r. vádlott a nyilvános ülésen elmondta, hogy nem ölt meg senkit, nem bűnös az összes cselekményben, együtt érez a sértettekkel, megbánta, amit elkövetett és a kiszabott büntetés enyhítését kérte.

A III. r. vádlott megismételte, hogy a 6. tényállási pontban szereplő cselekménynél lopni készültek, nem bántalmazott senkit, amit elkövetett azt megbánta.

A IV. r. vádlott úgy nyilatkozott, hogy nem bűnös és az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A VI. r. vádlott csatlakozott a védője által elmondottakhoz.

A VII. r. vádlott szintén csatlakozott a védőjéhez, egyben elmondta, hogy csak betörésről tudott, a cselekvése kevesebb, mint a társaié, ezért méltányos és arányos büntetést kért.

A VIII. r. vádlott úgy nyilatkozott, hogy nem követte el a bűncselekményt, nem tudta, hogy a társai mit csinálnak.

Az ügyészi fellebbezés részben alapos, a védői és vádlotti fellebbezések nem megalapozottak.

A Fővárosi Ítéltábla a kétirányú perorvoslatok folytán bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárását a Be 348. (1) bekezdése alapján. Ennek eredményeként megállapította, hogy a Fővárosi Törvényszék alaposan és a kellő részletességgel folytatta le a bizonyítási eljárást. Annak során a perrendi szabályokat alapvetően megtartotta, az I. r. vádlottnak a tanács elnökét érintő kifogása a rendelkezésre álló iratokat, a rendkívül részletes jegyzőkönyveket áttekintve megalapozatlannak bizonyult. Az eljárásban a tolmács a nyomozati szaktól kezdve részt vett, a személyét az I. r. vádlott is elfogadta, az eljárás során erre többször is megnyilatkoztatták, így az utóbb előterjesztett kifogások ugyancsak nem foghattak helyt. Az elsőfokú bíróság a tárgyaláson kimerítő részletességgel hallgatott ki tanúként többeket a nyomozó hatóság eljáró tagjaiból, mely vallomások (és az iratok) alapján ugyancsak megnyugtatóan kizárható volt az I. r. vádlottnak a nyomozati szakot illető eljárási kifogásai.

Az elsőfokú bíróság észlelte eljárása során, hogy szakértői igazságügyi orvosszakértő a nyomozás során több olyan szakvéleményt is készített, amelyekben a szakértő a halál okáról egyedül adott szakvéleményt, holott a Be. 101. § (2) bekezdése szerint a halál oka és körülményei vizsgálatánál két szakértőt kell alkalmazni. Ezt az eljárási szabálysértést a törvényszék az elsőfokú eljárásban két igazságügyi orvosszakértő kirendelésével, az eljárási szabályoknak megfelelő ismételt szakértői vélemények beszerzésével megfelelően orvosolta.

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság által elvégzett iratismertetés kapcsán azt viszont szükségesnek tartja megjegyezni, hogy a már korábban tárgyalás anyagává tett okiratok, egyéb iratok ismételt felsorolása szükségtelen, mivel azok már a tárgyaláson közvetlen megismerésre kerültek és a tárgyalás anyagát képezik, illetve a gyanúsítottai vallomások, valamint a tanúvallomások tárgyalás anyagává tétele nyilván nem iratismertetés keretében történik, hanem a büntetőeljárási törvény megfelelő szabályai szerint a vádlottak, illetve a tanúk kihallgatása során, mint ahogyan ezt a törvényszék meg is tette az eljárásában. Ekként ezek ismételt feltüntetése szükségtelen, és egyébként sem eredményezné a tárgyalás anyagává tételüket az iratismertetés során történő felsorolással. Az iratismertetés a bírósági eljárás befejezését megelőzően – eltérően a nyomozati szakaszt lezáró iratismertetéstől – arra szolgál, hogy a korábban tárgyalás anyagává még nem tett okirati bizonyítékok megismerhetők és bizonyítékként felhasználhatóak legyenek az eljárásban.

A törvényszék megfelelően teljesítette ügyfelderítési kötelezettségét is, alapos bizonyítást vett fel, a szakértőket a tárgyaláson is meghallgatta, további szakértői bizonyítást rendelt el, a tárgyaláson további tanúbizonyítást is lefolytatott. Az egyéb vádlotti és védői bizonyítási indítványokat helytállóan utasította el, a másodfokú eljárásban az ítéltábla is elutasította a bizonyítás felvételére vonatkozó újabb indítványokat. A rendelkezésre álló és értékelési körbe vont bizonyítékok a tényállások tisztázásához elegendőek voltak, a további esetleges alibit

igazoló tanúk az adott esetben rendelkezésre álló egyértelmű terhelő bizonyítékok mellett nem eredményezhettek eltérő bizonyítékértékelést, poligráfos vizsgálatnak a bírói szakban nincs helye, annak elvégzése a nyomozás során lehetséges. A további vádlotti DNS, illetve ujjnyom kutatása pedig szükségtelen, azok hiánya eddig sem jelentette a büntetőjogi felelősségre vonás alól mentesülést.

A rendelkezésére álló bizonyítási anyagot értékelési körébe vonva, a bizonyítékokat túlnyomó részt egyenként és egymással is egybevetve gondosan mérlegelte, de az nem minden vádlott esetében volt teljes körű, Terhelt4 IV. és Terhelt6 VI. r. vádlottakat érintő téves ténymegállapítások miatt az elsőfokú bíróság ténybeli következtetései sem voltak minden esetben helytállóak és nem tükrözték a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményét. Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság nem tett minden tekintetben eleget indokolási kötelezettségének a IV. és VI. r. vádlottat érintően.

A rendelkezésére álló bizonyítékok nem teljes körű elemzése és értékelése, helytelen ténybeli következtetések levonása és az indokolási kötelezettség nem megfelelő teljesítése Terhelt4 IV. és Terhelt6 VI. r. vádlottak esetében olyan, a Be. 351. § (2) bekezdés szerinti megalapozatlanságot eredményezett, amely az ítéletet – kizárólag e vádlottakat érintően – felülbírálatra alkalmatlanná tette, míg a többi vádlottat érintően a másodfokú felülbírálat lehetősége és feltételei fennállnak.

A tényállás megállapításának alapja a II. r. vádlott feltáró nyomozati vallomása – melyet később többször módosított – ahol saját magára és társaira is terhelő vallomást tett, melyben olyan részletek voltak, amit csak az elkövető tudhatott és olyan bűncselekményekről is beszámolt, amelyeket az adott időpontban a rendőrség még nem is tudott a csoport tevékenységéhez hozzárendelni. Ezt megerősíti a nyomozást vezető rendőrök tanúvallomása is. A beismerő vallomáshoz az eljárás során csatlakoztak további vádlottak is, vallomásukat valamennyien többször is megváltoztatták, végeredményben abba az irányba haladtak valamennyien, hogy a legsúlyosabban büntetendő cselekmények alól mentesüljenek, az elismert esetekben is a cselekvőségük a lehető legkevesebbnek tűnjön. A cselekmények viszonylag rövid időn belül, egy meghatározott, nem túl nagy területet érintően történtek meg, mindegyiknél azonos volt a sértettek köre – egyedülálló idősök, vagy idős házaspár – azonos volt a módszer, a sértettek – bár határozottan nem is ismertek fel senkit – alkatra, főbb jellemzőkre nézve azonos személyleírást adtak az elkövetőkről, amely alapján be lehetett őket azonosítani, cselekvőségüket el lehetett határolni egymástól.

Az 1. tényállási pontban rögzített cselekmény elkövetését az I. és a II. r. vádlott elismerte, azonban a szerepeket, illetve a további elkövetőket érintően már eltért a vallomásuk. Az I. r. vádlott úgy vallott, hogy Terhelt2 II. r. és Terhelt6 VI. r. vádlottal követte el ezt a cselekményt, melyre vonatkozóan Terhelt5 V. r. vádlott adta a tippet, míg a II. r. vádlott azt vallotta, hogy Terhelt1 I. r. vádlottal követte el, Terhelt6 VI. r. vádlott nem vett részt a bűncselekmény elkövetésében és a tippadó Terhelt5 V. r. vádlott volt, aki az elkövetésben is részt vett. Terhelt6 VI. r. vádlott tagadta a bűncselekmény elkövetését, azonban a védekezése azon részében, amikor úgy nyilatkozott, hogy ezen cselekménynél helység1ban tartózkodott, egyértelműen valótlannak bizonyult. Terhelt5 V. r. vádlott ugyancsak tagadta a bűncselekmény elkövetését, a tippadást is, azonban azt vallotta, hogy az I., a II. és a VI. r. vádlott egyaránt ott volt a lakásán és együtt mentek el onnan. A sértett három elkövetőről vallott vallomásaiban, azonban elmondása szerint két férfi és egy nő volt. A sértett konkrétan

nem ismerte fel az elkövetőket, azonban alkatukat, egyéb jellemzőiket illetően részletesen nyilatkozott vallomásaiban, az I. és a II. r. vádlott ezek alapján jól beazonosíthatók, az elkövetés során tanúsított magatartásuk megnyugtatóan tisztázható volt. Ezen túlmenően a nyomszakértői vélemény a II. r. vádlott által elfogásakor viselt Nike cipő, illetve a helyszínen rögzített cipőlenyomat vizsgálata alapján a csoportazonosságot megállapította. Terhelt3 III. r. vádlott, aki ezen cselekmény elkövetésében nem érintett a vallomásában beszámolt arról, hogy Terhelt6 VI. r. vádlottól hallott ezen bűncselekmény elkövetéséről, az abban résztvevőkről, így arról is, hogy a VI. r. vádlott részt vett benne.

Az I., II. és V. r. vádlottak elfogadott vallomása egyértelműen kijelölte azt a vádlotti kört, amely az V. r. vádlott lakásán jelen volt, az is beazonosítható volt, hogy a cselekmény elkövetési ideje egybe esik a lakásból való távozásukkal és ebben a körben a távozók között ott van Terhelt6 VI. r. vádlott is. Ráadásul a rendelkezésre álló vallomásokból az is teljesen egyértelműen megállapítható, hogy a négy vádlotton kívül más, ismeretlen személy fel sem merült az elkövetői körben. A harmadik személyt illetően pedig csupán annyi a különbség, hogy van, aki az V. r. vádlottat, van, aki a VI. r. vádlottat nevezi meg. Az elsőfokú bíróság ezt a tényállásban (indokolásában) is így rögzítette, mint ahogyan megfelelő mérlegelést követően az V. r. vádlott személyét kizárta a sértett lakásába behatoló személyek köréből. Ezen gondolatmenet végigvitelével azonban az elsőfokú bíróság adós maradt, mint ahogyan azzal is, hogy miként értékelhető a III. r. vádlott VI. r. vádlottat terhelő vallomása a további bizonyítékokkal összevetve, de adós maradt a sértett által adott személyleírások mélyreható elemzésével is a szűk elkövetői kör ismeretében. Elengedhetetlen lett volna jóval nagyobb gondot fordítani a vádlottak alkatának, jellemzőinek (magasság, testsúly, külső megjelenés, hajszín, hosszúság, beszédhang, stb.) a lehető legpontosabb, részletesebb rögzítésére, különös tekintettel arra, hogy általában véve a sértettek sem voltak képesek az elkövetők konkrét felismerésére (kivétel volt), már a nyomozás során elmondottak szerint sem, azonban az ismert vádlotti kört tekintve az adott elkövetők beazonosítása így mégis lehetővé vált. Ezért nem lehet egyebekben kiemelt jelentőséget tulajdonítani annak, hogy a sértettek a tárgyaláson adott esetben nem ismerték fel az elkövetőket, nem tudták azonosítani őket. Az 1. tényállásnál a sértett a harmadik elkövetőről az alábbiakat nyilatkozta a nyomozás során:

„A nőn is (ugyanilyen) sapka vagy maszk volt a fején, ugyanolyan kesztyűje volt. Erős testalkatú, magas volt, magasabb a vékonyabb férfínál, de alacsonyabb a nagydarabnál. Magasságát nem tudom megsaccolni, de elég szép szál volt. Mély hangja volt. A kisebbik férfi nem volt sokkal alacsonyabb a nőnél” (nyomozati vallomás 2010. év október hó 12. napja).

A következő nyomozati vallomásában az előadó azon kérdésére felismerné-e a támadóit, a sértett azt válaszolta, hogy „nem csak villanó fényt láttam. A nő volt a legagresszívebb, és legnagyobb darab, a férfi, aki ütött 170-175 cm magas, erős testalkatú volt.” (2012. év február hó 14. napja)

A 2012. év október hó 12. napján készült rendőri jelentés szerint a cselekmény helyszínén a sértett az alábbi személyleírást adta a női elkövetőről: „Kb. 30-35 éves – hang alapján – kb. 180 cm magas, mindkét férfi elkövetőnél magasabb volt, fején „rücskös” zacskót és kezein ugyanolyan anyagból készült kesztyűt viselt. Fején a „maszk” felett sötét sapkát viselt, mely alól két oldalt a vállára, illetve a mellére lógott ki sötét színű, egyenes szálú haja, ami kb. mellközépig ért. Testalkata erős volt, de nem kövér. Az elkövetők közül a legagresszívebben viselkedő személy volt.”

Mindebből az a következtetés vonható le, hogy a sértett által adott különböző személyleírások alapján sem lehet kizárni azt, hogy a harmadik elkövető férfi lett volna, függetlenül attól, hogy a sértett ezen személyt mindannyiszor nőként említi.

Fentiekből következik, hogy az elsőfokú bíróság a VI. r. vádlott személyét illetően az indokolási kötelezettségét nem teljesítette megfelelően és téves ténybeli következtetésekre jutott, amelyek a VI. r. vádlott vonatkozásában felülbírálatra alkalmatlanná tették az ítéletet.

A bizonyítás anyagából az is egyértelmű, úgy ahogyan az a vádiratban is szerepelt, hogy a vádlottak kétszer jártak a sértett lakásában, ezt azonban az elsőfokú bíróság elmulasztotta a tényállásban rögzíteni, bár az ítélet 37. oldalán, alulról a második bekezdésben az első mondatban rögzítettek arra utalnak, hogy a vádlottak valóban nem egyszer jártak a sértett lakásában. A tényállás ezen hiányosságát azonban az iratok alapján orvosolni lehetett, mint ahogyan a sértett nevét, illetve a sértett korát, az elkövetési értéket is pontosítani, illetve helyesbíteni lehetett e tényállásban.

Az V. r. vádlott tudattartalmát illetően az ítéltábla osztotta az elsőfokú bíróság azon bizonyíték értékelését, amelynek során arra jutott, hogy ezen cselekménynél még nem kellett, hogy tudjon arról, hogy a vádlott társai erőszakkal szerzik meg a sértettek értékeit.

A 2. tényállásban rögzített cselekmény elkövetését Terhelt1 I. r. vádlott tagadta, vallomásában arra utalt, hogy azt a II. r. vádlott követhette el, míg terhelt2 II. r. vádlott ezen cselekményre nézve eltérő vallomást tett a nyomozás során, illetve a tárgyaláson. Az elsőfokú tárgyalás során a II. r. vádlott is tagadta az elkövetést és úgy nyilatkozott, hogy azt utóbb tudta meg, hogy az I. r. vádlott, illetve a III. r. vádlott hajtotta végre, azonban a nyomozás során részletes beismerő vallomást tett. Terhelt3 III. r. vádlott vallomása kétség kívül a II. r. vádlott nyomozás során tett beismerő vallomását támasztotta alá, bár a III. r. vádlott védekezése szerint csak sejtette, hogy nem „tisztá” a dolog, amit csinálnak. Ezzel szemben meg kell jegyezni, hogy a III. r. vádlottnak az 1. tényállással kapcsolatos vallomása alapján ekkorra már nyilvánvalóan tisztában kellett lennie azzal, hogy a vádlottak hogyan szerzik a különböző értékeket, pénzt. A sértett két elkövetőről vallott, akiket bár nem ismert fel, azonban az alkatukra vonatkozó leírás alapján, illetve az elmondása alapján készült grafika szerint is azonosíthatóak voltak a vádlottak (I. és II. r. vádlott). Ezen túlmenően a II. r. vádlott élettársánál tartott házkutatás során olyan tárgyakat találtak, amelyek a sértett tulajdonát képezték, valamint ezen bűncselekménynél is a II. r. vádlott Nike cipőjével csoportazonos nyomtörödéket rögzítettek a helyszínen. Emellett a híváslista adatok, valamint a sértett vonalas telefonjának használata, amelyről a cselekmény elkövetése idején a II. r. vádlott telefonját hívják szintén a vádlottak általi elkövetést támasztotta alá. Ilyen bizonyítékok mellett egyértelműen megállapítható volt az I., II. és III. r. vádlottak általi elkövetés.

A 3. tényállási cselekményt Terhelt1 I. r. vádlott ismerte be utóbb, azonban a cselekvőségüket illetően a II. r. vádlott szerepét hangsúlyozta ki, míg Terhelt2 II. r. vádlott ezen cselekmény elkövetését tagadta. Az I. r. vádlott beismerő vallomását egyértelműen alátámasztotta Terhelt3 III. r. vádlott vallomása, aki ezen cselekmény elkövetésében nem vett részt, azonban jelen volt akkor, amikor az I. és a II. r. vádlott közvetlenül a cselekményt követően még véresen, a véres feszítővassal, a megszerzett pénzzel és ékszerekkel hazaérkeztek. A III. r. vádlott vallomását a híváslista és a cellainformáció is alátámasztotta. Ráadásul a sértett a két férfi

elkövetőt az I. és a II. r. vádlottban felismerte, továbbá az általa adott személyleírás alapján is azonosítható volt a két vádlott, amely alapján egyébként hasonlóan a többi tényállásban foglaltakhoz is, megnyugtatóan meg lehetett állapítani az elkövetői magatartásokat, amely az I. r. vádlottnak erre vonatkozó vallomását alapvetően cáfolta. A házkutatás és a lefoglalás eredménye szintén a vádlottak általi elkövetést támasztotta alá. Mindezen bizonyítékok alapján az I. és II. r. vádlott bűnössége, cselekvősege ezen tényállás kapcsán is megnyugtatóan megállapítható volt.

A 4. tényállásban leírt cselekmény elkövetését, miután az a sértett halálával járt, mind az I., mind a II. r. vádlott tagadta, azonban a tagadó vallomásaikban is behatárolták már a lehetséges szűk elkövetői kört, mivel a I. r. vádlott a II. r. vádlottat terheli a cselekmény elkövetésével, míg a II. r. vádlott az I. r. vádlottat és Terhelt⁴ IV. r. vádlottat, aki e bűncselekménynek egyébként nem vádlottja, bár a nyomozás során gyanúsítottja volt. Az elsőfokú bíróság helytállóan elemezte a II. r. vádlott vallomását, amikor arra a következtetésre jutott, hogy olyan részleteket mondott el az elkövetéssel kapcsolatban az egyébként tagadó vallomásában, amelyet kifejezetten az tudhat, aki maga is részt vett az elkövetésben. Ráadásul a IV. r. vádlottal szemben a nyomozás során elvégzett poligráfós vizsgálat (amikor még gyanúsítottja volt az ügynek) eredménye egyértelműen azt jelezte, hogy a IV. r. vádlott olyan információk birtokában van, amelyeket vagy a bűncselekmény elkövetője vagy az elkövetőkhöz szorosan kapcsolódó személy tudhatott, akik jelen esetben a szűk vádlotti kört tekintve, csakis az I. és II. r. vádlottak lehettek.

A Fővárosi Ítéltábla jelen tanácsa maradéktalanul egyetértett az elsőfokú bíróság azon álláspontjával, mely szerint a szaktanácsadói vélemény, így a poligráfós szaktanácsadói vélemény is az okirati bizonyítéknak megfeleltethető és tárgyalás anyagává tehető, ekként bizonyítékként értékelhető. Ez az álláspont tükröződik a 4/2007. BK véleményben is. Ezen túlmenően a nyomszakértői vélemény jelen esetben is egyértelműen alátámasztja az I. és II. r. vádlott általi elkövetést, mint ahogyan a helyszíni szemlén rögzítettek is visszatükrözték a II. r. vádlott vallomásában közölt részleteket. Ugyancsak a terhelő bizonyítékokat erősítették meg a híváslisták és a cellainformációk, valamint a lefoglalás eredménye, mely szerint a sértett medálját Terhelt⁵ V. r. vádlottól foglalták le.

Az 5. tényállás alatti cselekmény elkövetését az I. r., a II. r. és a III. r. vádlott egyaránt elismerte, a cselekvőségüket illetően azonban jelentős eltérés mutatkozott az egyes vallomások között. Az I. és II. r. vádlott abban közösen nyilatkozott, hogy mindhárman bent voltak a sértettnél, míg a III. r. vádlott úgy nyilatkozott, hogy ő kint maradt. A vádlottak közötti ellentmondásokat a sértett vallomása oldotta fel, aki három elkövetőről beszélt és arról, hogy mindhárman bántalmazták, ráadásul a sértett az I. és a II. r. vádlottat fel is ismerte. Ahogyan más bűncselekményeknél, a híváslista elemzése itt is alátámasztja a vádlotti elkövetést, mely szerint a sértettől elvett telefonról az I. r. vádlotthoz köthető, külföldre irányuló hívásokat indítottak, továbbá a kérdéses Nokia telefont a III. r. vádlottól foglalták le. Mindezek alapján ez esetben sem volt kétséges, hogy a három vádlott elkövette a terhére rótt bűncselekményt.

A 6. tényállásban leírt cselekmény elkövetését az I., II. és III. r. vádlott ugyancsak elismerte, azonban a vallomásaik szerint senki sem bántalmazta a sértettet. A sértett bántalmazását – a vallomásán túlmenően – az igazságügyi orvosszakértői vélemény is egyértelműen bizonyította, kizárva azt, hogy az I. r. vádlott által előadott módon keletkezhetett volna a sérülése.

A sértett is három elkövetőről beszélt és a vallomása, illetve a vádlotti vallomások alapján kétség kívül megállapítható volt, hogy az I. r. vádlott volt az, aki őt bántalmazta. Az V. r. vádlott tagadta azt, hogy tippadó lett volna, azonban a vádlott társai terhelő vallomást tettek rá, ezen túlmenően pedig az 1. tényállás alatti cselekmény elkövetését követően az V. r. vádlottnak kétség kívül tisztában kellett lennie azzal, hogy a vádlottak erőszakos módon szerzik meg a sértettek értékeit.

Ezen cselekménynél is további terhelő bizonyíték volt a lefoglalás eredménye, az I. r., illetve a II. r. vádlottal használt lakásokból egyaránt kerültek elő a sértettől elvitt tárgyak, illetve olyan zálogjegy, amelyen a sértettől eltulajdonított tárgy szerepelt.

A híváslista elemzés szintén alátámasztotta a vádlotti elkövetést, illetve a sértettől eltulajdonított mobiltelefont is azonosítani lehetett a II. r. vádlottnál.

A 7. tényállásban leírt bűncselekményt a II. r. vádlott beismerte, de az eljárás folyamán a kezdetben tagadó I. r. és VII. r. vádlott is utóbb beismerő vallomást tett.

A szerepeket illetően a három vádlott vallomása jelen esetben sem egyezett, azonban a vádlotti vallomásokat összevetve a két sértett vallomásával (akik ugyan nem ismerték fel az elkövetőket), el lehetett különíteni e tényállás esetében is azt, hogy mely vádlottnak mi volt a cselekvősege, az elsőfokú bíróság következtetései helyesek voltak.

Terhelt5 V. r. vádlott ezen bűncselekmény esetében is tagadta, hogy tippet adott volna a vádlottaknak, a védekezése ugyanaz volt, mint az egyéb esetekben, azaz nem volt tudatában annak, hogy az I. r. vádlott azért érdeklődik ezen házról, hogy oda betörjenek. Az V. r. vádlott védekezését a vádlott társai vallomása cáfolta e cselekménynél is. A tényállást az eljárás során elhunyt sértett nyomozati vallomásában foglaltak alapján lehetett pontosítani.

A 8. tényállásban szereplő cselekmény elkövetését az I. és a II. r. vádlott is tagadta. Bár az I. r. vádlott tett olyan jellegű megjegyzést, mely a II. r. vádlott általi elkövetésre utal (a II. r. vádlott azt mondta, hogy vasalóval kell megijeszteni a sértettet, stb.). A vádlottak tagadásával szemben a sértett terhelő vallomása állt, amely azonban a nyomozást, illetve a tárgyalást tekintve lényeges részeiben eltérőnek bizonyult. A sértett így a nyomozás során lényegében felismerte a II. r. vádlottat (az I. r. vádlottat már ekkor sem), azonban a tárgyaláson már egyiküket sem ismerte fel, illetve az I. r. vádlottra nézve kifejezetten úgy nyilatkozott, hogy biztos, hogy nem ő volt. Ki kell emelni azonban, hogy a nyomozás során grafikai rajz is készült a sértett segítségével az elkövetőkről, amely alapján viszont az I. és a II. r. vádlott felismerhető volt, továbbá a sértett által adott személyleírás alkalmas volt a két vádlott azonosítására, mint ahogyan az egyéb cselekményeknél is így történt. A két vádlott általi elkövetést támasztották alá a bűncselekmény helyszínéről indított hívások, amelyek alapján az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlottak személyére, hiszen ezek a számok, amelyeket az elkövetéskor hívtak, az I. és a II. r. vádlottakhoz köthetők. Emellett a többi esethez hasonlóan a házkutatás, illetve a lefoglalás jelen bűncselekmény kapcsán is eredményre vezetett, mivel a sértett felismerte a II. r. vádlott lakcímén tartott házkutatás során lefoglalt ezüst fülbevalót. Emellett a sértett több olyan momentumról is beszámolt a nyomozati vallomásában, amelyek a vádlottak általi elkövetést erősítették meg, bár ezek egy részét a tárgyaláson már nem tartotta fenn, igaz ennek elfogadható indokát nem adta (ilyenek voltak pl. a cukorbetegséggel kapcsolatos beszélgetés, illetve a börtönből való szabadulása az I. r. vádlottnak, stb.). A sértett és az őt megtaláló tanú is beszélt arról (a tanú a sértett elmondása alapján), hogy románok lehettek az elkövetők.

Mindezen bizonyítékok illeszkedtek a többi cselekménynél is felmerült bizonyítékok sorába és a vádlottak tagadásával szemben megnyugtatóan megállapíthatóvá tették a terhükre ezen

bűncselekményt is. A további nyomkutatás a rendelkezésre álló bizonyítékok mellett szükségtelen, azok hiánya nem teszi megalapozatlanná a tényállást.

A 9. tényállásban szereplő cselekményt az I. és a II. r. vádlott is tagadta, az I. r. vádlott mindemellett (beadványaiban is) lényegében arra utalt, hogy a bankkártyával történt pénzfelvétel (amelyek közül az bank1 ATM felvételnél kép is készült a II. r. vádlottról és tanú16 tanúról) egyértelműen azt bizonyítják, hogy neki nincs köze a cselekményhez, azaz azt a II. r. vádlott és társa követhették el. A II. r. vádlott ezzel szemben azt vallotta, hogy az I. r. vádlott és tanú16 követte el a bűncselekményt. Ehhez képest tanú16 (aki korábban gyanúsított volt az ügyben) mindkét vádlottra terhelően nyilatkozott, a két vádlottól hallotta, hogy ők követték el ezt a bűncselekményt (amelyből a bankkártya is származott), illetve a lefoglalt tárgyak közül felismerte a piros köves gyűrűt, amelyet a II. r. vádlottnál látott, továbbá elmondta azt is, hogy a pénzfelvételt követően együtt mentek a zálogházba, ahol az I. és a II. r. vádlott ékszereket, aranyakat adott be. tanú16 vallomását a sértett fiának vallomása is megerősítette, mivel a zálogjegyeken szerepelő ékszerek közül felismerte a kérdéses piros köves gyűrűt, amelyet az édesanyja hordott. Az elzálogosítás időpontja valóban korábbi volt a zálogjegyen, azonban a sértett fiának, illetve tanú16nak a vallomásai alapján (felismerés) helyesen következtetett az elsőfokú bíróság arra, hogy a dátuma téves. Az I. és II. r. vádlottat kívülálló tanú, a sértett szomszédja két ízben is látta a cselekményt megelőzően néhány nappal, a személyleírása illet a vádlottakra, továbbá a tanú fel is ismerte őket. Ugyancsak a terhelő bizonyítékok sorába illeszkedett jelen tényállásnál is a nyomszakértői vélemény, mely szerint a helyszínen rögzített nyomtöredékek származhattak a II. r. vádlottól lefoglalt Nike edzőcipőtől. A készpénzfelvétel, illetve az arról készült fotók ugyancsak a vádlottak általi elkövetést támasztották alá. Meg kell jegyezni, hogy az I. és a II. r. vádlottal az egymást terhelő vallomásában is behatárolta a lehetséges elkövetői kört.

Mindezen bizonyítékok alapján nem volt kétséges, hogy az I. és a II. r. vádlott követte el ezen bűncselekményt is.

A 10. tényállásban rögzített cselekmény elkövetését Terhelt1 I. r. vádlott tagadta, azonban a kezdeti vallomásából arra lehetett következtetni, hogy ezen bűncselekményt a II. r. és a IV. r. vádlott követte el. A továbbiakban ezen vallomását megváltoztatta és úgy nyilatkozott, hogy a IV. r. vádlott nem, de a II. r. vádlott, valamint a VIII. r. vádlott és más, az ügyben vádlottként nem szereplő személyek követték el a bűncselekményt. Elmondása szerint ezen este, illetve éjjel kocsmában volt, ellenben a délutáni eseményekkel kapcsolatban úgy nyilatkozott, hogy jártak helység4 a IV. r. vádlottnál, a II. és VIII. r. vádlottal és valamilyen telefon vásárlásáról volt szó.

A II. r. vádlott a nyomozás során először beismerő vallomást tett, elmondta, hogy az I. r., a IV. r. és a VIII. r. vádlottal együtt követte el ezt a cselekményt. A II. r. vádlott beismerő vallomása rendkívül részletes, személyes átélésről tanúskodik, ehhez képest viszont később a nyomozás során már úgy nyilatkozott, hogy a bűncselekményt valójában az I. r., a IV. r. és VIII. r. vádlott követte el, ő csak az I. r. vádlott elbeszéléséből tudta meg a történeteket. Ellenben továbbra is úgy nyilatkozott, hogy helység4 együtt voltak a IV. r. vádlottnál (az I. és VIII. r. vádlottal). Telefonvételről viszont nem volt szó.

Terhelt4 IV. r. vádlott tagadta a bűncselekmény elkövetését, azonban a vallomásai nem voltak következetesek. Először például meg sem említette, hogy az I. r., II. r. és a VIII. r. vádlott kint járt volna náluk helység4. Utóbb azonban a híváslisták megismerését követően ezt már

elismerte, a kimenetel indokaként azt hozta fel, hogy a II. r. vádlott meg akarta venni a telefonját.

Terhelt VIII. r. vádlott kezdetben, amikor még teljes egészében ki akarta vonni magát a bűncselekmény elkövetői köréből és még általa nem ismert három férfiről beszélt, már akkor a fényképes felismerésre bemutatásnál nem másokat, mint az I. r., a II. r. és a IV. r. vádlottat jelölte meg, mint akik leintették a kocsiját és elvitették magukat vele.

Utóbb a VIII. r. vádlott a híváslista megismerését követően elismerte, hogy ő fuvarozta először helység⁴, a IV. r. vádlotthoz az I. és II. r. vádlottat, majd az I. r., a II. r. és a IV. r. vádlottat elvitte helység⁴ről a bűncselekmény helyszíne közelébe és várakozott rájuk, amíg vissza nem érkeztek.

Ezen vádlotti vallomásokból megállapítható, hogy az I. r., a II. r. és a VIII. r. vádlott ismételten behatárolja az elkövetői kört (bár az I. r. vádlott az ismeretségi körükből más személyeket is megnevez lehetséges elkövetőként). A szűk elkövetői kör ismeretében, különösen figyelemmel a II. r., illetve a VIII. r. vádlott erre vonatkozó vallomásaira, a sértett (tanú¹⁷) vallomása, az általa adott személyleírás, hasonlóan, mint a többi bűncselekménynél, beazonosíthatóvá tette az I. és a II. r. vádlottat. A tárgyaláson a sértett az alkata alapján meg is jelölte az I. r. vádlottat, mint a zömökebb elkövetőt.

A házkutatás és a lefoglalás jelen esetben is az I. r. és a II. r. vádlott általi elkövetést támasztotta alá.

Ezen túlmenően a híváslisták szintén megerősítik a bűncselekmény elkövetését megelőző délután során történeteket, illetve az arról vallottakat, (idő, hely), továbbá jelzik azt is, hogy a vádlottak a bűncselekmény elkövetésének időpontjában is együtt, a helyszínen tartózkodtak, ahogyan azt az elsőfokú bíróság is leírta indokolásában.

Mindezen bizonyítékok alapján az I. r., a II. r. és a VIII. r. vádlottnak a bűncselekmény elkövetésében való részvétele egyértelműen bizonyított, az I. r. vádlott által hivatkozott alibi ezért sem fogadható el, de az is helytálló az elsőfokú bíróság indokolásában, hogy mindemellett az alibit igazoló tanúk vallomásai sem zárják ki az I. r. vádlott részvételét a cselekmény elkövetésében, miután a vallomásokban a kérdéses kocsmába érkezés időpontja eleve bizonytalan volt, azt nem tudták pontosan meghatározni.

Ellenben a IV. r. vádlott esetében az elsőfokú bíróság elfogadta az alibit igazoló tanú (tanúk) vallomását, így az érdektelennek tekintett tanú¹⁹ vallomását alapul véve, illetve tanú²⁰ tanúvallomására is tekintettel, nem látta bizonyítottnak, hogy a IV. r. vádlott részt vett volna a bűncselekmény elkövetésében.

Amellett azonban, hogy az elsőfokú bíróság gondot fordított az I. r. és a IV. r. vádlott esetében is a védekezésük, az alibit igazoló tanúk vallomásának vizsgálatára, az indokolása mégis döntő mértékben hiányos maradt a IV. r. vádlott esetében.

Mindenekelőtt az elsőfokú bíróság nem tisztázta megfelelően a IV. r. vádlott és az alibit igazoló tanú¹⁹ tanú viszonyát, a tanút érdektelennek tekintette, holott egyes vallomás részletekből arra lehet következtetni, hogy szinte hozzátartozói a tanúvallomása szerint a

kapcsolat (pl.: mindennap átjárt a IV. r. vádlott és családja a tanúhoz, a IV. r. vádlott segített a tanú férjének ellátásában, ha nem volt otthon, a IV. r. vádlott élettársa masszírozta a tanúnak a lábát, stb.) emellett a vallomásokban megjelölt időpontok bizonytalanok voltak, helyenként ellentmondásosak, tanú²⁰ saját maga által vallottan nem volt józan állapotban, tanú¹⁸ (a IV. r. vádlott élettársa) vallomásában is jelentős ellentmondások merültek fel, mindezen körülmények pedig a IV. r. vádlott alibijét jelentősen gyengíteni látszanak, az nem kellően tisztázott. Ráadásul az elsőfokú bíróság elmulasztotta összevetni mindezen bizonyítékokat a VIII. r. vádlott, kezdeti tagadást követően, a három vádlott-társ személyét illetően egyébként végig következetes és tényállás alapjául elfogadott vallomásával, amely egyértelműen terhelő az I. r. és a II. r. vádlotton kívül a IV. r. vádlottra nézve is. A VIII. r. vádlott ezen vallomása pedig a II. r. vádlott részletes beismerő és terhelő vallomását erősítette meg. A VIII. r. vádlott vallomását a híváslisták szintén alátámasztották, sőt ez alapján lehetett az elkövetés időpontját is viszonylag pontosan meghatározni. Itt ismételt meg kell jegyezni, hogy a híváslistákból szerzett információk szintén a négy vádlott általi együttes elkövetésére utalnak.

Az elsőfokú bíróság a IV. r. vádlott poligráfos vizsgálatának eredményét bizonyékként értékelte a 4. tényállásban írt bűncselekmény kapcsán az I. és a II. r. vádlott terhére, azonban elmulasztotta ezen szaktanácsadói vélemény értékelését a 10. tényállás kapcsán, holott az általános kérdéssorban két kérdés a jelen bűncselekményre vonatkozott, és amelyek kapcsán a IV. r. vádlott szintén hazugságreakciót mutatott, így a poligráfos vizsgálat eredménye a II. r., illetve a VIII. r. vádlott terhelő vallomásait támasztották alá, szemben a IV. r. vádlott tagadásával.

Nem ad választ arra sem az indokolás, hogy miért ment el röviddel a bűncselekmény elkövetését megelőzően az I. r., a II. r. és a VIII. r. vádlott a IV. r. vádlott helység⁴i lakására (ahol közlik is a bűncselekmény tervét), majd onnan helység⁷-re, ahol végül is végrehajtják a bűncselekményt, amelyben az ítéleti tényállás szerint nem vesz részt a IV. r. vádlott. A IV. r. vádlott által felvetett telefonvásárlás az események tükrébenkevésbé tűnik elfogadhatónak magyarázatként, különösen, hogy azt más oldalróltöbbet cáfolták, illetve ezen ügylet elővezetése is hasonlóan bizonytalan, miként a védekezés egyéb pontjai is.

Fontos megemlíteni, hogy a sértett (tanú¹⁷) vallomása valójában nem zárja ki a harmadik elkövető személyét, a sértett ugyanis más szobában tartózkodott és elmondása szerint, amikor vele a két, általa körülírt elkövető foglalkozott, eközben lehetett egy harmadik személy a férjénél, ahogyan azt egyébként az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában is rögzítette a sértett vallomásainak számbavételénél.

Azt is rögzíti az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás és az indokolás részben ellentétben áll, illetve a tényállás és az indokolás is belső ellentmondástól terhes a kettő, illetve három elkövető személyét illetően (a cselekményben sofőrként részt vevő IV. r. vádlottat nem számítva), mivel az ítéleti tényállásban az szerepel, hogy a VIII. r. vádlott miután leparkolt, és társait várva a gépjárműben maradt, addig az I. r. és a II. r. vádlott ment a sértettek házához. Ezt követően is a tényállás csupán az I. r. és a II. r. vádlott cselekvőségéről beszél, harmadik személyt nem említ, egészen az 52. oldal ötödik bekezdéséig, ahol viszont tartalma szerint egy harmadik személy cselekvőségét rögzíti (mint aki a másik sértettet, tanú⁴⁴t bántalmazta), holott ezt megelőzően, illetve ezt követően is – a tényállás szerint – csak az I. és a II. r. vádlott az, aki a lakásba bemegy, illetve onnan távozik.

Az ítélet indokolásában pedig a 98. oldalon az utolsó előtti bekezdésben, ahol tanú⁴⁴ sértett sérüléseit sorolja, az utolsó mondatban azt rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy (a sértett) „a fejet ért ütéssel összefüggésben a lágyagyhártyák lemezei közötti bevérzést szenvedte el, ez a IV. r. vádlott bántalmazása következtében keletkezhetett”.

Mindebből az következik, hogy az elsőfokú bíróság a IV. r. vádlott személyét illetően (ahogyan az 1. tényállási pont alatt a VI. r. vádlott esetében) nem teljesítette indokolási kötelezettségét, a tényállás és az indokolás ellentétes maradt, téves ténybeli következtetésekre jutott, amelyek a IV. r. vádlott esetében is felülbírálatra alkalmatlanná tették az ítéletet.

Egyebekben a 10. tényállást is az iratok alapján, illetve az ítélet indokolásából átemelt részekkel kellett kiegészíteni megjegyezve azt, hogy a VIII. r. vádlott esetében az indokolás egyértelműen tartalmazza a VIII. r. vádlottnak a vagyon elleni bűncselekményben való tudatos részvételét. Az ítéltábla egyetértett az elsőfokú bíróság azon érvelésével, mely szerint a rendelkezésre álló bizonyítékokból nem következik kétséget kizáróan az, hogy a VIII. r. vádlottnak tisztában kellett volna lennie azzal, hogy a társai erőszakot alkalmazva követnek el bűncselekményeket.

A 11. tényállás alatt szereplő cselekmény elkövetését az I. r. vádlott tagadta, vallomásában arra utalt, hogy a lefoglalt óra a II. r. vádlotthoz köthető, mint ahogy a bűncselekmény elkövetésének módszere is a II. r. vádlott által elkövetett bűncselekményhez hasonlatos (zártörés).

A II. r. vádlott szintén tagadta a bűncselekmény elkövetését, azonban annak elkövetésével az I. r. vádlottat és a IV. r. vádlottat terhelte, elmondva azt is, hogy az elkövetés éjszakáján találkozott a két vádlottal, akik véresen érkeztek haza, illetve beszámoltak a bűncselekmény elkövetéséről. Emellett az I. és a II. r. vádlott általi elkövetést támasztotta alá a sértett vallomása, az általa adott személyleírás, amelyet a sértett lánya is megerősített vallomásában (neki a sértett számolt be a sérelmükre elkövetett cselekményről), amely személyleírások alapján az I. és a II. r. vádlott ugyanúgy azonosítható, mint a többi bűncselekmény elkövetésénél, az elkövetési magatartásuk is azokhoz hasonlatos volt. A házkutatás és lefoglalás szintén terhelő volt az I. r. vádlottra nézve, ugyanis a Cornavin típusú óra tanú³⁷ lakásán, lényegében az I. r. vádlottól lett lefoglalva. A nyomszakértői vélemény pedig hasonlatosan a többi bűncselekményhez szintén azt állapította meg, hogy a helyszínen talált nyomtörések származhattak a II. r. vádlottól lefoglalt Nike edzőcipőtől. E cselekménynél is meg kell jegyezni, hogy a vádlottak részben egymást terhelő vallomásaik ugyancsak leszűkítették az elkövetői kört. A tényállást az iratok alapján a fülbevaló értékének megjelölésével, illetve a lefoglalás feltüntetésével kellett pontosítani. Mindezek alapján a két vádlott tagadása ellenére is megnyugtatóan megállapítható volt a terhükre ezen bűncselekmény elkövetése is.

A 12. tényállásban szereplő cselekmény elkövetését az I. r. vádlott tagadta, míg a II. r. vádlott a nyomozás során előbb beismerte a bűncselekmény elkövetését, utóbb azonban tagadta azt. Ellenben ki kell emelni, hogy a nyomozó hatóság a II. r. vádlottól szerzett tudomást e bűncselekmény elkövetéséről és a II. r. vádlott olya részleteket említett a vallomásában, amelyeket a helyszíni szemle jegyzőkönyve visszaigazolt.

A sértettet megtaláló tanú (sértett hozzátartozója) elmondta a vallomásában, hogy a sértett neki azt mondta, hogy ketten voltak bent nála. Ekként a tanú vallomása, illetve a helyszíni szemle során rögzítettek, továbbá az orvosszakértői véleményben foglaltak alapján megnyugtatóan meg lehetett állapítani azt, hogy nem csak az I. r. vádlott ment be a sértetthez, hanem a II. r. vádlott is, így a lakásban közösen hajtották végre a bűncselekményt. A híváslista elemzés ugyancsak alátámasztotta a bűncselekmény elkövetését, továbbá a II. r. vádlott által említett fülbevaló a tanú vallomása szerint is hiányzott a sértett füléből.

A fenti bizonyítékok alapján megállapított tényállás hiányosságait az iratok alapján a Be. 352. § (1) bekezdés a/ pontjára alapítottna a Fővárosi Ítéltábla az alábbiak szerint pótolja:

- Az elsőfokú ítélet 37. oldalán a második bekezdésben a dátumot 2011. év októberéről 2010. év októberére pontosítja.

- Az 1. tényállási pont alatti cselekménynél a sértett neve helyesen tanú1, aki az elkövetéskor 84 éves volt.

A negyedik bekezdés után egy újabb bekezdéssel kell kiegészíteni a tényállást: „Terhelt1 I. r. vádlott, Terhelt2 II. r. vádlott és egy, az eljárás során ismeretlenül maradt személy ekkor csupán a sértett látható helyen tartott készpénzét találta meg, amellyel együtt visszamentek Terhelt5 V. r. vádlott lakásába. Az eltulajdonított értékeket látva Terhelt5 V. r. vádlott közölte vádlott társaival, hogy tanú1 sértett ennél nagyobb összegű készpénzt tart magánál. Ezért a vádlottak elhatározták, hogy visszamennek a sértett ingatlanába”.

Továbbá azzal pontosítja e tényállást az ítéltábla, hogy a sértettől 212.000,- forint, valamint 60.489,- forint értékű, 220 eurót tulajdonítottak el a vádlottak, összesen 272.489,- forint értékben.

Terhelt5 V. r. vádlottnak ezidőben még nem volt tudomása arról, hogy a vádlott társai, személy elleni erőszaktól sem riadnak vissza az értékek megszerzése során.

- A 2. tényállást azzal egészíti ki, hogy a Panasonic vezeték nélküli telefon és a paróka Terhelt2 II. r. vádlott élettársánál 2014. év január hó 24. napján cím3 szám alatt került lefoglalásra. (átelve az ítélet indokolásából, a 68. oldalról).

- A 3. tényállást azzal egészíti ki, hogy a zöld köves férfi gyűrűt Terhelt1 I. r. vádlott által használt cím1 szám alatti, tanú37 által bérelt lakásban tartott házkutatás során, a nappali szekrényen megtalált zálogjegy alapján foglalták le. A zálogjegy szerint az ékszer 2010. év november hó 29. napján adták be a zálogházba (átelve az ítélet indokolásából, a 72. oldalról).

A 40. oldalon az utolsó előtti bekezdésben az utolsó mondatot annyiban kiegészíti, hogy „a mellüregben enyhe vérgyülem alakult ki, mely mellkas csővezést nem tett szükségessé.”

- A 4. tényállás utolsó bekezdését akként pontosítja, hogy a medált Terhelt5 V. r. vádlottól foglalták le.

- Az 5. tényállást azzal egészíti ki, hogy a Nokia telefont Terhelt3 III. r. vádlottól foglalták le, továbbá tanú6 sértettől összesen legalább 160.000,- forint készpénzt vettek el a vádlottak.

- A 6. tényállást kiegészíti azzal, hogy a sértettől eltulajdonított 500 euró értéke 137.525,- forint. Így összesen a magyar fizető eszközzel együtt legalább 767.525,- forint készpénzt tulajdonítottak el.

Kiegészíti továbbá a 45. oldalon, alulról a harmadik bekezdést (a megkerült tárgyak vonatkozásában) azzal, hogy ezen tárgyak közül a brossok és a medál a 2011. év január hó 24. napján Terhelt2 II. r. vádlottnál a cím3 lakásban tartott házkutatásnál került elő, míg az arany karlanc a 2011. év január hó 24. napján Terhelt1 I. r. vádlottnál a cím1 szám alatti házkutatásnál előkerült zálogjegy alapján lett lefoglalva. Az elzálogosítás időpontja 2010. év december hó 1. napja.” (átemelve az ítélet indokolásából, a 82. oldalról).

- A 7. tényállást kiegészíti azzal, hogy tanú9 sértettől 60.000,- forint készpénzt vettek el a vádlottak.

- A 8. tényállást kiegészíti a 49. oldalon a második bekezdésnél azzal, hogy „az ezüst fülbevalót a 2011. év január hó 24. napján Terhelt2 II. r. vádlott cím3 lakásán tartott házkutatás során foglalták le.” (átemelve az ítélet indokolásából, a 89. oldalról)

- A 9. tényállást az 51. oldalon a negyedik bekezdés utolsó mondata után kiegészíti azzal, hogy „a pénzfelvételi kísérlet másnapján tanú16 az I. és a II. r. vádlottal együtt elment a zálogházba, ahol különböző aranyakat adtak be, köztük egy piros köves gyűrűt is. A II. r. vádlottól lefoglalt zálogjegyen szereplő ékszerek lefoglalásával és egy részének kiadásával a kár részben megtérült. (átemelve az ítélet indokolásából, a 94. oldalról).

- A 10. tényállást azzal egészíti ki, hogy a sértettek lakásába az I. r. és a II. r. vádlott társaságában egy harmadik személy is bement, aki a bűncselekmény elkövetésében is részt vett.

Az eltulajdonított 70 euró 19.460,- forint értékű volt, így összesen 399.460,- forint készpénzt tulajdonítottak el a vádlottak a sértettek közös vagyonából, míg a tanú17től elvett női ékszerek együttes értéke a 400.000,- forintot nem haladta meg.

A sértettektől elvitt ékszerek közül Terhelt1 I. r. vádlottól foglalták le a bizsu fülbevalókat, ezek egy része tanú47 táskájából, másik része viszont a nappali szekrényről került elő, míg Terhelt2 II. r. vádlottól került lefoglalásra a gyöngy nyaklanc, az aranygyöngyös fülbevaló, az ezüst karkötő, az ezüst nyaklanc medállal, az arany színű karkötő narancsbetéttel és a szarvasos bross. (átemelve az ítélet indokolásából, a 99. oldalról).

Kiegészíti továbbá azzal, hogy Terhelt8 VIII. r. vádlott arra vállalkozott, hogy vagyon elleni bűncselekmény elkövetéséhez szállítja a vádlott társait. Erőszak alkalmazásáról nem volt tudomása. (átemelve az ítélet indokolásából, a 102. oldalról)

A sértett Nokia típusú telefonját Terhelt2 II. r. vádlottól foglalták le.

- A 11. tényállást azzal pontosítja, hogy tanú²⁹ sértett használatában (birtokában) volt – az édesanyjától örökölt – női brill fülbevaló pár, melynek elkövetési értéke az 500.000,- forintot nem haladta meg.

Az 55. oldal hatodik bekezdését kiegészíti azzal, hogy a Cornavin típusú órát Terhelt1 I. r. vádlottól foglalták le. (átelve az ítélet indokolásából, a 105. oldalról).

Az ekként pontosított tényállás Terhelt1 I. r., Terhelt2 II. r., Terhelt3 III. r., Terhelt5 V. r., Terhelt7 VII. r. és Terhelt8 VIII. r. vádlottal szemben már minden vonatkozásban megalapozott és miután az elsőfokú bíróság ezen vádlottakkal szemben eleget tett a törvényben írt indokolási kötelezettségének, ezért a fenti vádlottakkal szemben az irányadó volt a fellebbezési eljárásban.

Ellenben a már kifejtettek alapján jutott arra a következtetésre az ítéltábla, hogy Terhelt4 IV. r. és Terhelt6 VI. r. vádlottakkal szemben a Fővárosi Törvényszék ítélete érdemi felülvizsgálatra nem alkalmas. Az ítélet ténymegállapításai és indokolása között e két vádlott esetében nincs meg a kellő logikai összhang, és emiatt az ítélet olyan belső ellentmondásokkal terhes vonatkozásukban, amelyek nem voltak kiküszöbölhetőek a fellebbezési eljárásban. Az ellentmondásokat fokozza, hogy az első fokú bíróság az indokolási kötelezettségét sem teljesítette teljes körűen e két vádlott esetében.

A Fővárosi Törvényszék ítéletét ezért az ítéltábla Terhelt4 IV. r. és Terhelt6 VI. r. vádlottakkal szemben a Be. 375.§ (1) bekezdése, a Be. 373. § (1) bekezdés III. a/ pont, valamint a Be. 376. § (1) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte és az első fokú bíróságot új eljárás lefolytatására utasította.

A megismételt eljárásra a Fővárosi Ítéltábla az alábbi iránymutatást adja:

Ismételten ki kell hallgatni a IV. és a VI. r. vádlottat, amennyiben vallomást kívánnak tenni. A 10. tényállási pontban érintett – alibit igazoló – tanúkat ismét részletesen ki kell kihallgatni a IV. r. vádlottal fennálló viszonyukra is.

Egyebekben a 1. és 10. tényállás sértettjeinek vallomása felolvasással tárgyalás anyagává tehető, személyes kihallgatásuktól új bizonyíték nem várható. A vádlott társak vallomásai szintén felolvasással tárgyalás anyagává tehetőek, szükség esetén tanúkenti kihallgatásuk megkísérélhető, elsősorban a hiányzó alkati sajátosságai rögzítése érdekében.

Rámutat a Fővárosi Ítéltábla arra is, hogy az első fokú bíróságnak a megismételt eljárásban a feltárt és rendelkezésre álló valamennyi bizonyítékot részletesen, egyenként és összefüggéseikben is értékelnie, mérlegelnie kell, figyelembe véve az 1. és 10. tényállásnál (a jelen határozatban) kifejtettekre. A megállapított tényekből további tényekre levont következtetései során pedig szigorúan szem előtt kell tartania az ésszerűség és a logika követelményeit.

A bíróságnak ítélete indokolásában részletesen számot kell adnia a bizonyítékokat értékelő, mérlegelő tevékenységéről.

Okszerűen meg kell indokolnia azt, hogy mely bizonyítékokat, mely részükben és miért fogadott el, illetve melyeket, mely részükben és miért nem tartott valónak. Be kell számolnia arról a gondolati folyamatról is, amely során a logikai következtetés módszerével megállapított tényekből további tényekre vont le következtetést.

Az ítélet indokolásának pedig mindenre kiterjedőnek, logikailag kifogástalannak és mindenki számára meggyőzőnek kell lennie.

Mindezek után lesz csak az első fokú bíróság abban a helyzetben, hogy helyes és megalapozott tényállást tudjon megállapítani és megfelelően dönthessen a bűnösség megállapítása, a cselekmény jogi megítélése, továbbá ez esetben a büntetés kiszabásának a kérdésében.

Terhelt1 I. r., Terhelt2 II. r., Terhelt3 III. r., Terhelt5 V. r., Terhelt7 VII. r. és Terhelt8 VIII. r. vádlott esetében a tényállás alapján helyesen következtetett a törvényszék a vádlottak bűnösségére.

Terhelt1 I. r., Terhelt2 II. r., Terhelt3 III. r., Terhelt5 V. r., Terhelt7 VII. r. vonatkozásában tévesen alkalmazta a Btk. 2.§-ában foglalt rendelkezést. A 2012. évi C. törvény új minősítő körülményként nevesítette a rablás büntetténél a 365.§ (3) bekezdés g/ pontjában a bűncselekmény felismerésére vagy elhárítására idős koránál vagy fogyatékosságánál fogva korlátozottan képes személy sérelmére való elkövetést, illetve ugyanezt az emberölés büntetténél a 160.§ (2) bekezdés k/ pontjában. E két minősítő körülmény az 1978. évi IV. törvényben nem létezett, azaz a vádlottak terhére rótt új minősített eset szerinti cselekmények az elkövetéskor még nem minősültek a törvényszék által minősített ölési és rablási cselekménynek, ezért a felsorolt vádlottak esetében ez a körülmény kizárja az elbíráláskori törvény alkalmazását.

Az elbíráláskori anyagi jogi rendelkezések enyhébb elbírálást lehetővé tevő részletszabályozása ugyanis nem vizsgálható akkor, ha a szóban forgó cselekmény az elkövetéskor még nem minősült az elbíráláskorival tartalmilag azonos terjedelemben bűncselekmények (ÍH 2014. 132.).

Terhelt8 VIII. r. vádlott esetében helyes indokokat hozott fel a törvényszék az új Btk. alkalmazása mellett, esetében megfelelő a minősítés, helyes a jogi indokolás is.

Fentiekre tekintettel az 1. tényállási pontban Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlottak cselekményei az elkövetéskori büntető törvény alapján, az 1978. évi IV. törvény 321. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés c/ pontja szerint minősülő társtettesként, bünszövetségben, csoportosan elkövetett rablás büntette, az 1978. évi IV. törvény 175. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a/ pontja szerint minősülő társtettesként, aljas indokból elkövetett személyi szabadság megsértésének büntette,

Terhelt5 V. r. vádlott cselekménye az 1978. évi IV. törvény 316. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a/, c/ és d/ pontjaira figyelemmel az (5) bekezdés b/ pontja szerint minősülő bünszövetségben, üzletszerűen és dolog elleni erőszakkal elkövetett lopás büntette, melyet bűnsegédként követett el,

a 2. tényállási pontban Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlott cselekményei az 1978. évi IV. törvény 321. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés c/ pontja szerint minősülő társtettesként, bünszövetségben, csoportosan elkövetett rablás büntette, az 1978. évi IV. törvény 170. § (1) bekezdésébe ütköző és a (6) bekezdés I. fordulata szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete, melyet az I. r. vádlott tettesként, a II. r. vádlott bűnsegédként követett el,

Terhelt3 III. r. vádlott cselekménye az 1978. évi IV. törvény 321. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés c/ pontja szerint minősülő bűnsegédként, bünszövetségben, csoportosan elkövetett rablás büntette,

a 3. tényállási pontban Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlottak cselekményei az 1978. évi IV. törvény 321. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a/ és c/ pontja szerint minősülő, társtettesként, felfegyverkezve, bünszövetségben elkövetett rablás büntette (a csoportos elkövetés itt tévesen került megjelölésre az elsőfokú ítéletben), és az 1978. évi IV. törvény 170. § (1) bekezdésébe ütköző és a (6) bekezdés I. fordulata szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete, melyet társtettesként követtek el,

a 4. tényállási pontban Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlottak cselekménye az 1978. évi IV. törvény 166. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés b/, d/ és f/ pontjai szerint minősülő társtettesként, nyereségvágyból, különös kegyetlenséggel, több emberen elkövetett emberölés büntette (egyik részselekménye),

az 5. tényállási pontban Terhelt1 I. r., Terhelt2 II. r. és Terhelt3 III. r. vádlottak cselekményei az 1978. évi IV. törvény 321. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés c/ pontja szerint minősülő társtettesként, bünszövetségben, csoportosan elkövetett rablás büntette, valamint az 1978. évi IV. törvény 170. § (1) bekezdésébe ütköző és a (6) bekezdés I. fordulata szerint minősülő társtettesként elkövetett életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete,

a 6. tényállási pontban Terhelt1 I. r., Terhelt2 II. r. és Terhelt3 III. r. vádlottak cselekményei az 1978. évi IV. törvény 321. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a/ és c/ pontja szerint minősülő társtettesként, felfegyverkezve, bünszövetségben, csoportosan elkövetett rablás büntette, és az 1978. évi IV. törvény 170. § (1) bekezdésébe ütköző és a (6) bekezdés I. fordulata szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete, melyet Terhelt1 I. r. vádlott tettesként, Terhelt2 II. r. és Terhelt3 III. r. vádlott pedig bűnsegédként követett el, míg Terhelt5 V. r. vádlott cselekménye az 1978. évi IV. törvény 321. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a/ és c/ pontja szerint minősülő felfegyverkezve, bünszövetségben, csoportosan elkövetett rablás büntette, melyet bűnsegédként követte el,

a 7. tényállási pontban Terhelt1 I. r., Terhelt2 II. r. vádlottak cselekménye 2 rb. az 1978. évi IV. törvény 321. § (1) bekezdésébe ütköző és (3) bekezdés c/ pontja szerint minősülő társtettesként, bünszövetségben, csoportosan elkövetett rablás büntette, Terhelt7 VII. r. vádlott cselekményei 2 rb. az 1978. évi IV. törvény 321. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés c/ pontja szerint minősülő társtettesként, csoportosan elkövetett rablás büntette,

továbbá 2 rb. az 1978. évi IV. törvény 175. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a/ pontja szerint minősülő társtettesként, aljas indokból elkövetett személyi szabadság megsértésének büntette, melyet Terhelt1 I. r. vádlott társtettesként, Terhelt2 II. r. és Terhelt7 VII. r. vádlott pedig 1 rb-t társtettesként és 1 rb-t bűnsegédként követett el, (a két sértettnél a két vádlott különböző elkövetői magatartást valósított meg)

Terhelt5 V. r. vádlott cselekményei pedig 2 rb. az 1978. évi IV. törvény 321. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés c/ pontja szerint minősülő bűnsegédként, bünszövetségben, csoportosan elkövetett rablás büntette,

a 8., 9., és 12. tényállási pontban Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlottak cselekményei az 1978. évi IV. törvény 166. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés b/, d/ és f/ pontjai szerint minősülő társtettesként elkövetett emberölés büntette (részcselekményei),

a 10. tényállási pontban Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlottak cselekményei az 1978. évi IV. törvény 166. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés b/, d/, f/ és j/ pontjai szerint minősülő társtettesként, nyereségvágyból, különös kegyetlenséggel, több emberen, védekezésre képtelen személy sérelmére elkövetett emberölés büntette (egyik részcselekménye), továbbá

Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlott az 1978. évi IV. törvény 170. § (1) bekezdésébe ütköző és a (6) bekezdés I. fordulata szerint minősülő társtettesként elkövetett, életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete, melyet az I. r. vádlott tettesként, míg a II. r. vádlott bűnsegédként követett el, valamint

az 1978. évi IV. törvény 321. (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés c/ pontja szerint minősülő társtettesként, bünszövetségben, csoportosan elkövetett rablás büntette (tanú17 sértett különvagyonára, személyes használatú ékszerekre elkövetett bűncselekmény),

a 11. tényállási pontban Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlottak cselekményei az 1978. évi IV. törvény 166. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés b/, d/, f/ és j/ pontjai szerint minősülő társtettesként, nyereségvágyból, különös kegyetlenséggel, több emberen, védekezésre képtelen személy sérelmére elkövetett emberölés büntette (egyik részcselekménye) és további 1 rb. az 1978. évi IV. törvény 321. (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a/ és c/ pontja szerint minősülő társtettesként, felfegyverkezve, bünszövetségben elkövetett rablás büntette (tanú29 sértett különvagyonára, személyes használatú ékszerekre elkövetett bűncselekmény).

A törvényszék a bűnösségi körülményeket alapvetően helyesen sorolta fel, de további súlyosító körülmény a sértettek idős kora, mivel az elkövetéskori büntetőtörvénykönyv alkalmazásával ez kikerült a minősítő körülmények közül.

Az I. r. és a II. r. vádlott láthatóan könnyű pénz-, értékszerzésre, kifejezetten idős sértettek (a legfiatalabb 71 éves, a legidősebb 90 éves volt) sérelmére, élet és testi épség sérelmét semmibe vevő, erőszakos vagyon elleni bűncselekmények elkövetésére rendezkedett be, a megélhetésüket Magyarországon lényegében ebből fedezték.

2010. év októberétől 2011. év januárjáig 12 kiemelkedő tárgyi súlyú, 5 esetben a sértettek halálával végződő bűncselekményt követtek el, az emberölés büntette mindkét vádlott esetében többszörösen minősül.

Ilyen súlyú bűncselekmények mellett az időmúlás, a kár (kis) részbeni megtérülése, egyes cselekmények kísérleti szakban maradása súlytalan marad, de csekélyebb a nyomatéka a rablási cselekmények elismerésének is, hiszen a vádlottak éppen az élet elleni cselekményekben nem tettek beismerő vallomást. A II. r. vádlott, bár kezdetben tett részletes, feltárónak tekinthető vallomást, azonban ezt követően az élet elleni bűncselekmények elkövetését ő is tagadta.

Mindezek alapján a Főváros Ítéltábla is indokoltnak tartotta Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlottat a kirívóan súlyos, durva bűncselekmény-sorozat miatt teljes mértékben elzárni a társadalomtól, ezért egyetértett az I. r. vádlott esetében az elsőfokú ítéletben kiszabott életfogytig tartó szabadságvesztéssel és a feltételes szabadságra bocsátás kizárásával is,

továbbá a II. r. vádlottat ugyanezen okok miatt szintén kizárta a feltételes szabadságra bocsátás kedvezményéből.

Terhelt3 III. r., Terhelt5 V. r., Terhelt7 VII. r. és Terhelt8 VIII. r. vádlott esetében a kiszabott szabadságvesztés büntetés mértéke arányban áll a cselekmények tárgyi súlyával és a vádlottak személyében rejlő társadalomra veszélyességgel, megfelelő azok belső arányossága is, ezért azokat érintetlenül hagyta.

A kiutasítás szabályai az elkövetés idején nem tették lehetővé a végleges kiutasítást, ezért az ítéltábla Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlott esetében az akkori maximumban határozta meg, III. r. vádlott esetében enyhítette, de mellőzhetőnek nem találta, VII. r. vádlottnál érintetlenül hagyta.

Az elkövetéskori Btk. alkalmazása miatt Terhelt3 III. r., Terhelt5 V. r. és Terhelt7 VII. r. vádlott tekintetében változott a feltételes szabadságra bocsátás lehetősége, így a velük szemben kiszabott fegyház esetében a négyötöd rész letöltése után nyílik erre lehetőség, és ezt a rendelkező részben nem kell feltüntetni.

A lefoglalt bűnjelekről az elsőfokú bíróság ítéletében részletesen rendelkezett, azonban az általa feltüntetett tételszámok nem voltak megfeleltethetők a Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatalánál Bj.1995/2012. számon kezelt bűnjelek tételszámaival, attól jelentősen eltértek, a téves tételszámok miatt nagyrészüket nem volt azonosítható, holott az elsőfokú bíróság ugyanazon bűnjeljegyzékre hivatkozott, amely az iratok között fellelhető volt.

Az ítéltábla rövid úton megkereste a Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatalát, ahol közölték, hogy az ügyben egyetlen bűnjeljegyzék, a Bj.1995/2012. szám alatti készült, amely megegyezett, az iratok között elfekvővel és így eltért az elsőfokú bíróság ítéletében írtaktól. Tekintettel arra, hogy a bűnjelek nagy része nem volt azonosítható, a bűnjelekre vonatkozó rendelkezés felülbírálatra alkalmatlan volt, ezért ekörben az ítéltábla a törvényszék rendelkezését hatályon kívül helyezte és erre vonatkozóan különleges eljárás lefolytatására utasította.

Megjegyzi az ítéltábla, hogy a vádlottak részére kiadni rendelt bűnjelek között több olyan tétel szerepel, amely a sértettektől eltulajdonított és lefoglalással megkerült tárgyakkal tűnik azonosnak, ezért a különleges eljárásban ennek vizsgálatára is gondot kell fordítani.

Terhelt5 V. r. vádlott esetében az ítélet rendelkező részében az előzetes letartóztatás kezdő napja tévesen került rögzítésre, azt az ítéltábla helyesbítette.

Az elsőfokú bíróság 2014. év július hó 8. napján érdemi tárgyalást nem tartott az ügyben, ezért az ítélet bevezető részéből mellőzte az arra való utalást.

Az ítélet egyéb rendelkezései törvényesek. Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét Terhelt1 I. r., Terhelt2 II. r., Terhelt3 III. r., Terhelt5 V. r. és Terhelt7 VII. r. vádlott esetében részben megváltoztatta, egyebekben pedig velük és Terhelt8 VIII. r. vádlottal szemben a Be. 371. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla a Btk. 99. § (1) bekezdése alapján Terhelt1 I. r., Terhelt2 II. r., Terhelt3 III. r. és Terhelt7 VII. r. vádlottak által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől előzetes fogvatartásban eltöltött időt a kiszabott szabadságvesztés büntetésekbe beszámította.

Terhelt4 IV. r. és Terhelt6 VI. r. vádlottak vonatkozásában a másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költséget – figyelemmel a hatályon kívül helyező rendelkezésre – megállapította, míg Terhelt1 I. r., terhelt2 Gheorgha terhelt2t II. r., Terhelt3 III. r., Terhelt7 VII. r. és Terhelt8 VIII. r. vádlottakat kötelezte a másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség egy részének megfizetésére, míg a fennmaradó bűnügyi költséget az állam viselte.

A Fővárosi Ítéltábla megvizsgálta azt a kérdést, hogy az eljárás további szakaszában szükséges-e terhelt4 IV. r. és Terhelt6 VI. r. vádlottak előzetes letartóztatásának elrendelése. A vizsgálat alapján arra a megállapításra jutott, hogy a Be. 129. § (2) bekezdésének b/ pontjában írt ok továbbra is fennáll. A cselekmények tárgyi súlya, a kiszabható büntetés nagysága (ahogyan az az ügyben egyébként jogerősen elítélt vádlott társaknál látható) miatt a szökés, elrejtőzés reális veszélye változatlanul, illetve ismételten megállapítható, ezért a két vádlott előzetes letartóztatását a Be. 368. §-a alapján, a Be.131.§ (4) bekezdésében meghatározott ideig elrendelte.

Budapest, 2015. év szeptember hó 22. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Bartkó Levente s.k.
előadó bíró

Dr. Mató Ágnes s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 24.B.1400/2013/163. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.36/2015/62. számú ítéletében foglalt változtatás mellett Terhelt1 I. r., Terhelt2 II. r., Terhelt3 III. r. Terhelt5 V. r., Terhelt7 VII. r. és Terhelt8 VIII. r. vádlott vonatkozásában jogerős és – Terhelt8 VIII. r. vádlott tekintetében a fel nem függesztett részének kivételével – végrehajtható.

Budapest, 2015. év szeptember hó 22. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke